XV. évfolyam 13. szám. Ára: 1 forint 1959. március 26.

Ludas Matyi

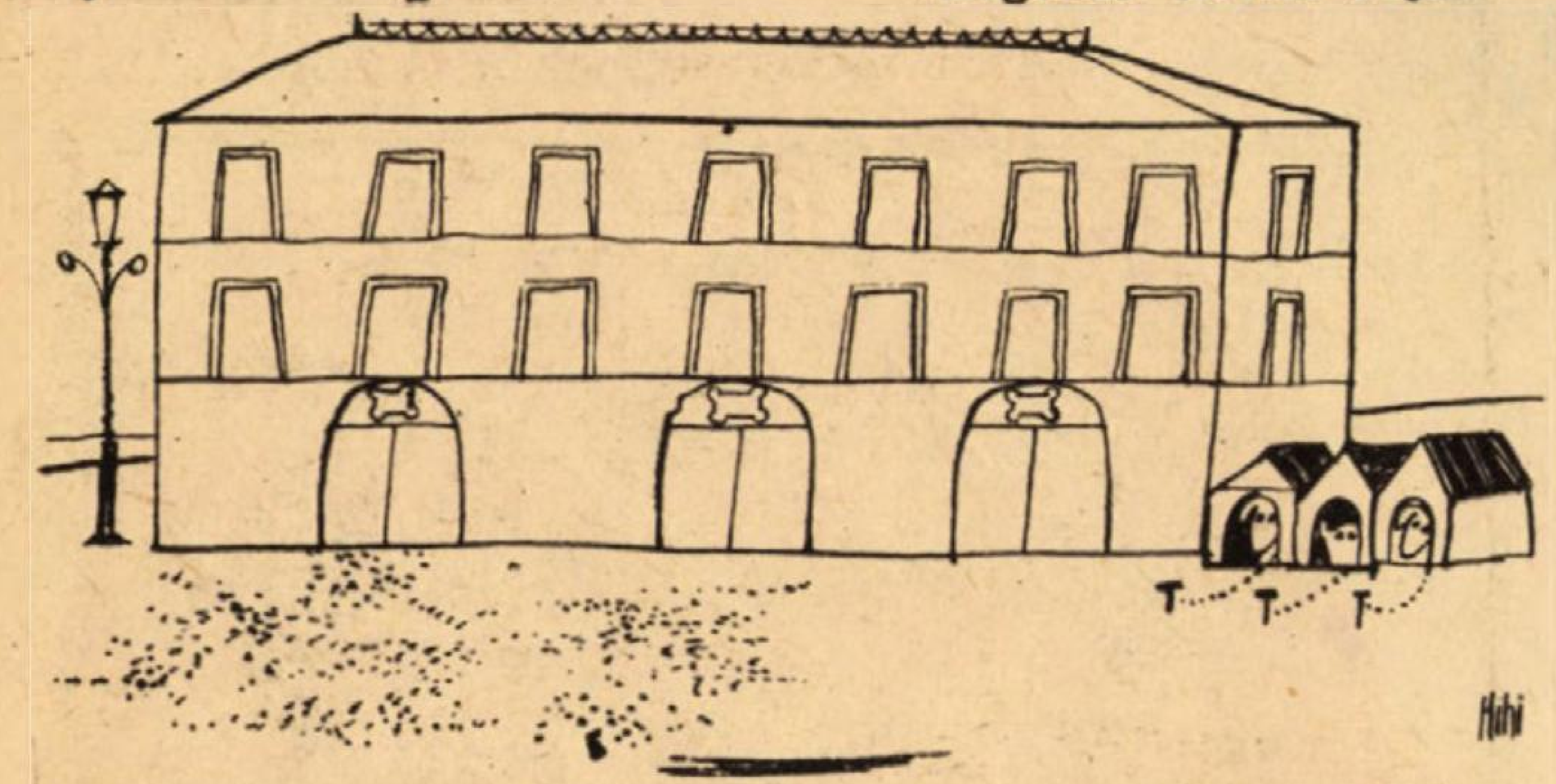

Sándor Károly rajza

Piros a tojás!

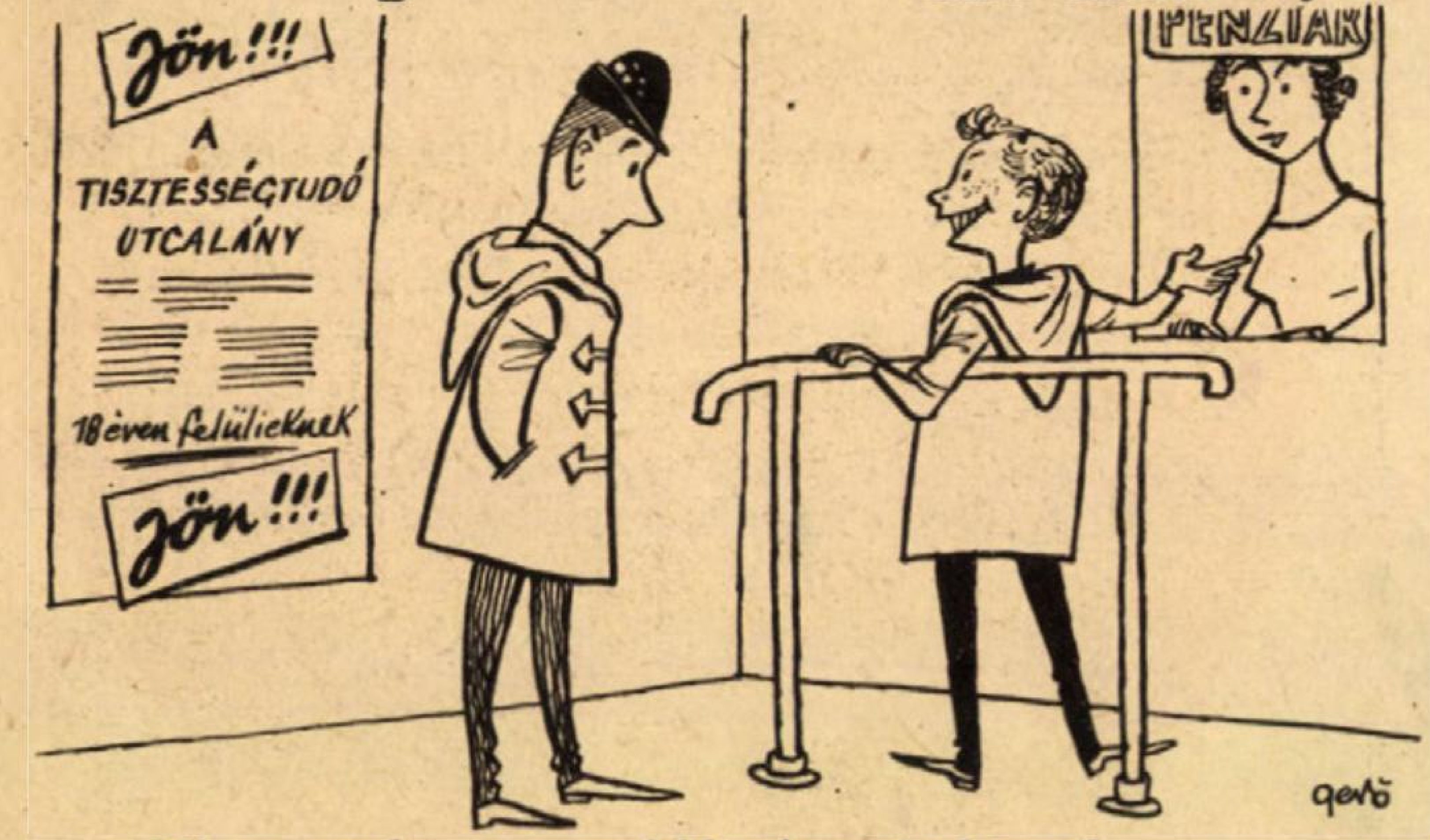
Új lakótelep

Hegedűs István rajza

Erre nem gondoltak?

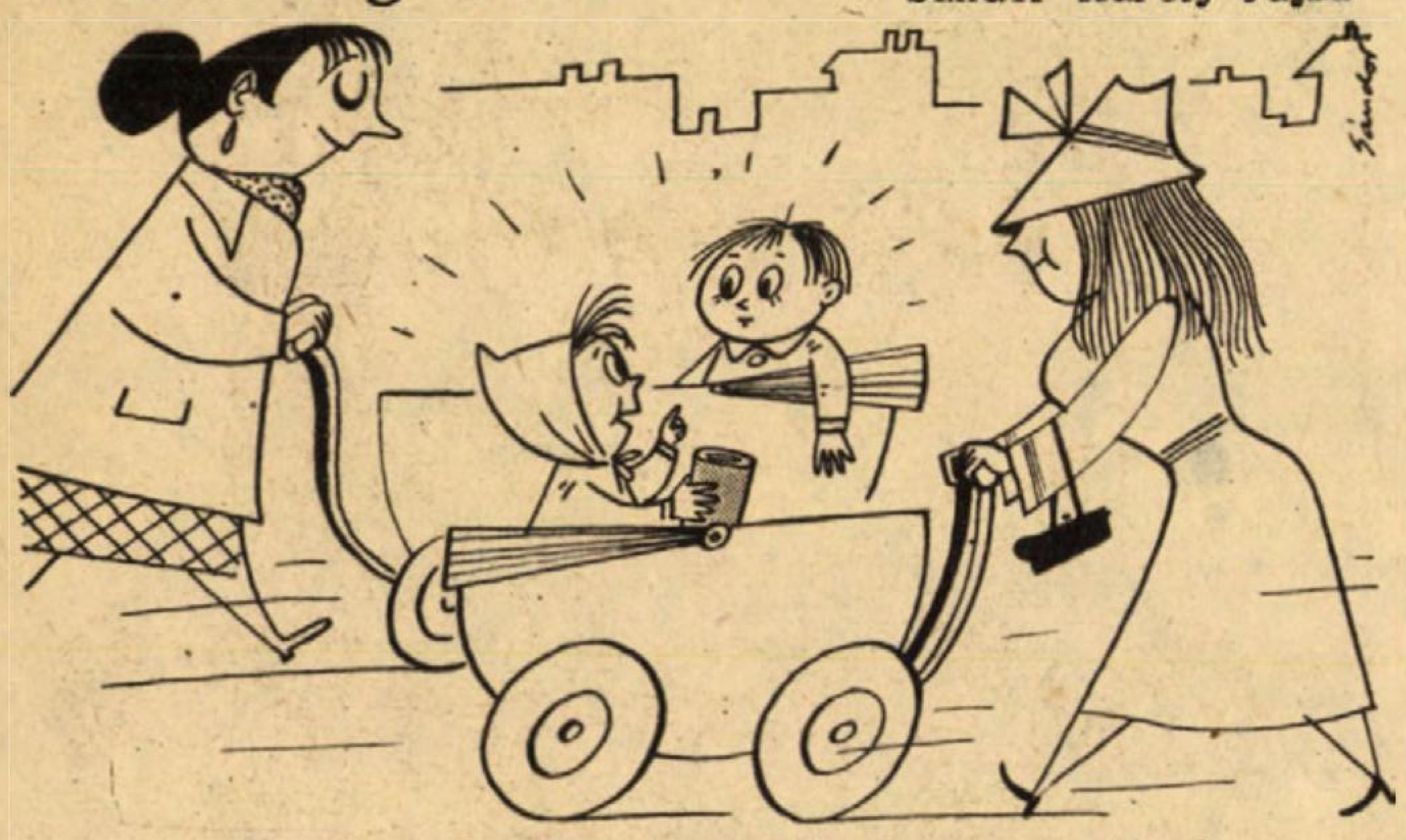
Gerő Sándor rajza

– Mi az, apafej, te gyerekfilmeket nézel meg?
– Fenét! Klassz előzetes látható egy 18 éven felülieknek engedélyezett filmből!

Csecsemő-étel konzerveket hoznak forgalomba

Sándor Károly rajza

– Bocsánat, kartárs, nincs egy konzervnyitója?

Párizsban

Mészáros András rajza

– Azt hiszem, gyerekek, ez a kalapmodell már elég ronda ahhoz, hogy divatba jöjjön!

MÁRCIUSI BALLADA

Vessen követ, kinek kenyere rime,
Mert nem azt nézem, miből van hiány
A piacon, — s múzsám ismét csak íme;
Mint annyiszor már, karcsú kisleány.
Tudom, botorság — ezüstszárnyú álom,
Hogy szívem érted oly forrón dobog,
A bűnös ebben bohó ifjúságom,
Bocsássatok meg nyájas lektorok.

Szeme szivárvány, szépnek szelíd tükre.
A szempillái; dús gyémántpalást,
Hiába bíznám hitvány, holt betűkre,
Hogy visszaverjék ezt a csillogást.
S virágot látok zúzmarás faágon,
Ha ébenszín hajára gondolok.
A bűnös ebben újfent ifjúságom,
Bocsássatok meg nyájas lektorok.

Hogy csókolóztunk, — sétánk vége ez lett,
Hisz' a tavasz sok jópéldát mutat,
— Oh, többet ért, akár egy értekezlet,
És nem csorbult belé az öntudat!
Túlzásba vinni helytelen, belátom
A szerelem is ártalmas dolog.
Csak persze ritkán, — súgja ifjúságom,
Bocsássatok meg nyájas lektorok.

AJÁNLÁS:

S ha majd néhányan így hümmögnek; — séta
Karcsú leánnyal, kellemes talán,
De Ön, — lágy, harmatoslelkű poéta,
Nincs-é a lónak túlsó oldalán?
Nem talált más témát a nagyvilágon?
— És rosszallóan krákog pár torok,
Hát tartsd a hátad bohó ifjúságom,
S ti sózzatok rá nagyot lektorok...!!

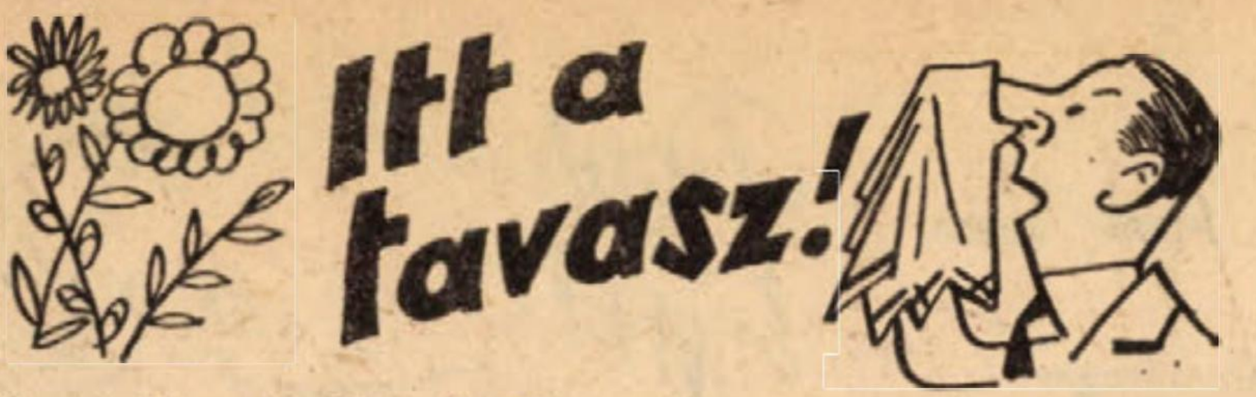
Dalmáth Ferenc

Úgy kezdődött

hogy egy televíziós-készüléket akartam magamnak vásárolni és már éppen elindultam volna az üzletbe, midőn egy újsághírre lettem figyelmes, melyben az állt, hogy egészen újtípusú és modern televíziós-készülékek kerülnek forgalomba, melyek automatikusak lesznek és más mindenféle számos előnyös tulajdonsággal fognak rendelkezni a jelenleg kapható készülékek felett. Ezért úgy határoztam, hogy mégsem veszem meg a televíziós készülékeket, hanem veszek inkább egy szép új nadrágot magamnak. Közben azonban lapoztam egyet az újságon és a szemembe ötlött egy tudósítás arról, hogy rövidesen olyan nadrágok kerülnek forgalomba, melyeket soha többé nem kell vasalni és mégis olyan éle lesz e nadrágoknak, mintha egyenesen a szabótól kerültek volna ki. Gondoltam magamban, hogy akkor nadrágot se veszek, inkább megvárom, míg az új nadrágok üzleti forgalomba kerülnek, hanem veszek magamnak tíz deka töpörtyűt a hentesnél. Már le is tettem az újságot, hogy megyek a hús-boltba, midőn az újság utolsó oldalán egy hírt pillantottam meg, hogy a közeljövőben olyan töpörtyű kerül forgalomba, melyeket felfújható műanyag tasakban csomagolnak, és a vásárlóközönség a kabátgombjához erősítve, lég-gömb formájában szállíthatja haza. Gondoltam, megvárom az új töpörtyűt és szomorúan mentem haza, mert közben nagyon éhes voltam már és a nadrágom is tovább szakadt. Otthon azonban nagy szerencse ért, mert az újság reggel elveszett az ajtóból és a feleségem nem olvasta el, hogy mi minden kerül kereskedelmi forgalomba, ezért délután elment a pénzemmel és vásárolt tíz deka jóminőségű töpörtyűt, egy angol-gyapjú-szövet-nadrágot és egy tizenkét csatornás televíziós készüléket...

(somogyi)

Itt a tavasz!

Éljen! Hurrá! Evoé! Végre itt a tavasz!

Nem is emlékszem az idejére, mikor vártam úgy a tavaszra, mint most... Olyan undok, hosszú tél volt ez. És az a rengeteg tüzelő! Háromszor rakattam át a kályhát, valami baj volt az idén a brikettel... De ennek most vége. Itt a tavasz, megjött a kikelet! Egyelőre ugyan még hideg van, de ez már nem tart soká, mert a Meteorológiai Intézet szerint az enyhe légtömegek már viaskodnak a fejünk fölött a hideg légtömegekkel és nem vitás, hogy ki fog győzni, hiszen tavasz van. Budáról már hozza a szél azt a jó, finom tavasz-szagot... Kár, hogy én nem érzek semmiféle szagot, mert náthás vagyok, de ez csak amolyan tavaszi nátha... Otthon az egész család fekszik, még szerencse, hogy a nagymamának csak 37,2-je van és úgy ahogy el tudja látni a háztartást...

De hát mindez csak apróság, az a fontos, hogy tavasz van, végre itt a tavasz! Zsendül a vetés és olyan bájosan csivitelnek a kismadarak... Örülnek az életnek és a tavasznak... Kár, hogy én nem hallom bájos csivitelésüket, mert középfülgyulladásom van... Ez nekem mindig tavasszal szokott lenni, kikeletkor. Állítólag influenzajárvány van, bár még nem közölték hivatalosan, hogy nincsen. A kövér Dévainé azt hallotta, hogy ezek a tavaszi vírusok egészen mások, mint a téliek. Úgy eszik a penicilint, mint kacsa a nokedlit. Csinos nő ez a Dévainé...

Tavasz van! Milyen gyönyörű ilyenkor kinn a határban. Ilyenkor, tavasszal én mindig kimegyek a határba, hogy megfigyeljem az első rügyek kipattanását. Most is kimentem és élveztem a természet megújulását. Gyönyörű volt. Szerettem volna magamhoz ölelni az egész világot. Fel is emeltem a karom, de belenyilalt a jobb vállamba, mert kiújult a reumám. Ez mindig tavasszal szokott kiújulni. Hazafelé, a villamosban kissé elszédültem és a Rókusban ébredtem fel. A doktorok azt mondták, hogy semmi az egész, csak a megszokott tavaszi gyengeség és vitaminhiány. A fejem is azért fáj már két hete. Felírtak C-vitamint és B_{12}-őt. Meg Andaxint, mert a vegetatív idegrendszerem nagyon inklinál a kikeletre.

De ez semmiség, az a fő, hogy itt a tavasz! És utána jön a nyár, a gyümölcsérlelő, boldog, napsugaras nyár. Kár, hogy nem bírom a meleget.

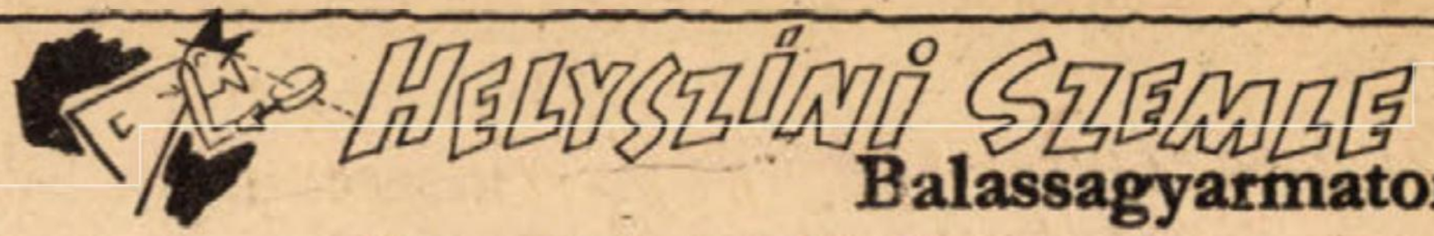
Gádor Béla

A nem dohányos dohányosok

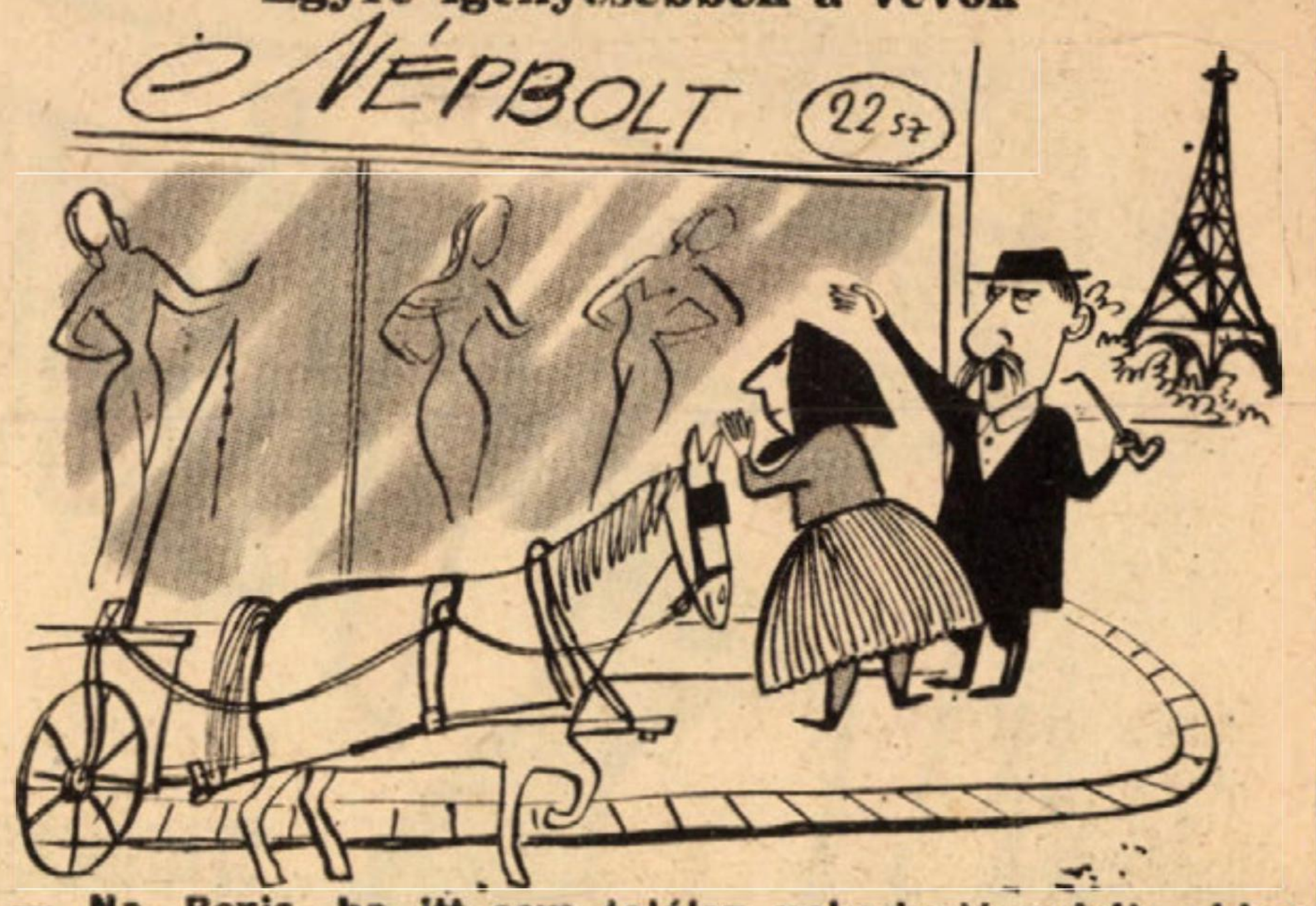
Érdekes megállapítást tett az angol F. C. Pybus professzor a londoni levegőről. Megírta az „Orvosi Újság"-ban, hogy a londoni füstből minden emberre, a nemdohányosra is, annyi jut, mintha naponta 100 cigarettát szívna el.

Hát nincs igaza a dohányosnak, aki ehhez a 100-hoz még 20-at, 25-öt elszív?...

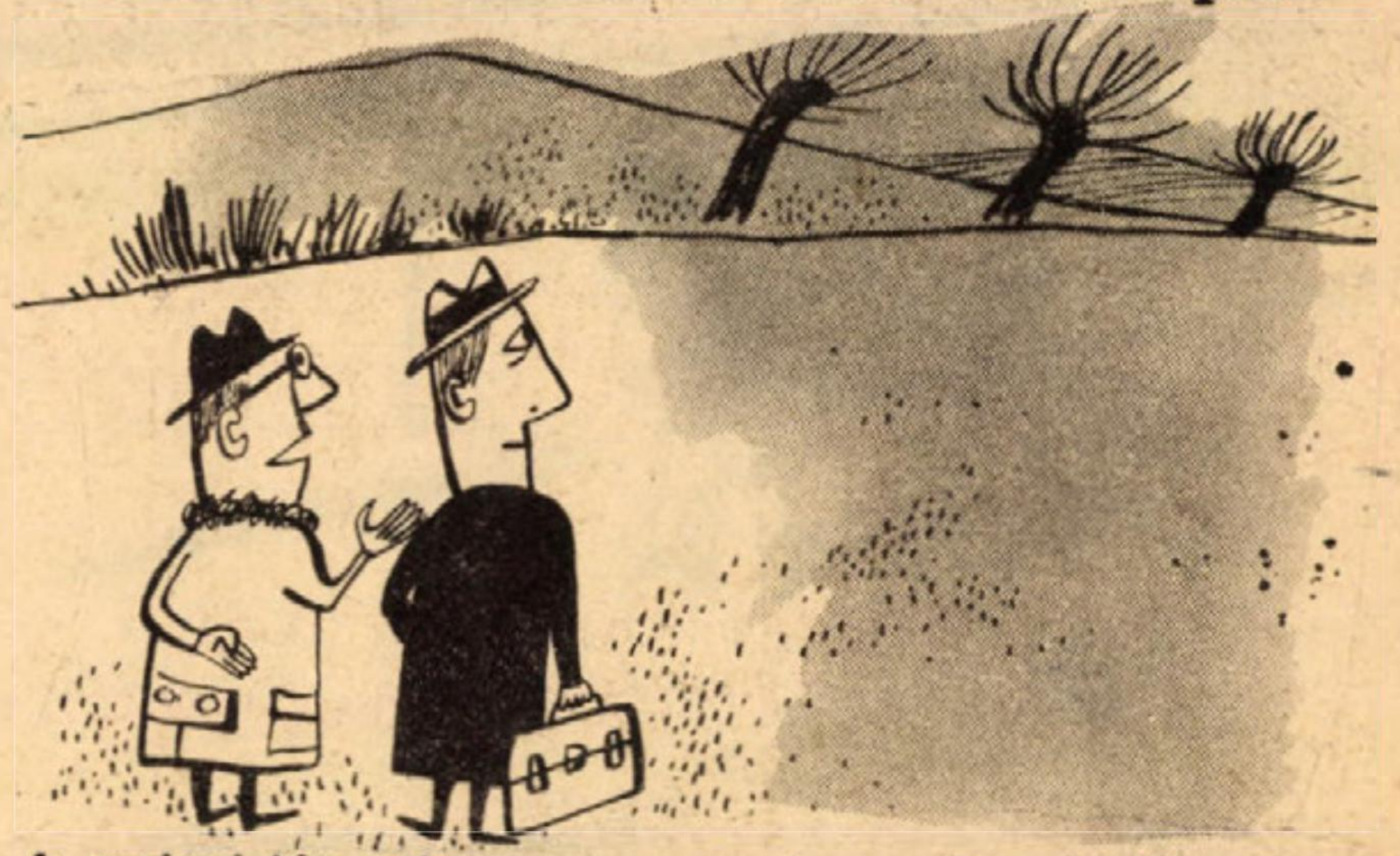
Helyszíni Szemle
Balassagyarmaton

Egyre igényesebbek a vevők

— Na, Boris, ha itt sem találsz nekedvaló ruhát, akkor felülünk a kocsira és megyünk Párizsba!

Félig már elkészült a szabadtéri színpad

A szabad tér már megvan, csak a színpad hiányzik...

Csak egy mozi van a városban

— Maga mit keres itt?
— Ne zavartassák magukat... Nem kaptam jegyet a nézőtérre!...

(Várnai György rajzai)

Színházi este

Pusztai Pál rajza

Emelkedik az átlagos életkor

Szűr-Szabó József rajza

Jószomszédság

Hegedűs István rajza

Éppen az Amerikai Egyesült Államok elnökének nyilatkozatát olvastam az újságban különféle nagyhorderejű világpolitikai kérdésekről, amikor a feleségem bejött a szobába és néhány kérdést tett fel nekem, amint az alábbiakban következik:

Kérdés: Hol a fenébe lehet a kisseprű? Nem láttad véletlenül?

Felelet: Vannak problémák, amelyek eldöntését két fél közös akarata megkönnyítheti abban az esetben, ha mindketten ugyanazt akarják és nem valami mást.

Kérdés: Megőrültél, Lajos?

Felelet: A kölcsönös bizalom hiánya mindig akadálya volt a hamis látszatok elkerülésének. Amilyen a mosdó, olyan a törülköző.

Kérdés: Adnál egy ötvenest? Le akarok menni a fodrászhoz.

Felelet: Az emberiség csak akkor lesz boldog, ha a vágy és a megvalósulás közötti szakadék áthidalása nem ütközik majd bele a jószándékú emberek hibáiba. Ha csak két út van, mindig a harmadik az, amely járható.

Kérdés: Adsz egy ötvenest vagy nem adsz?

Felelet: Ha az emberek vágyaik és céljaik irányában élnének, sokkal több boldogtalan ember lenne a földön. A boldogtalanság elérhető. A boldogság nem érhető el.

Kérdés: Utoljára kérdem, mi lesz a gubával?

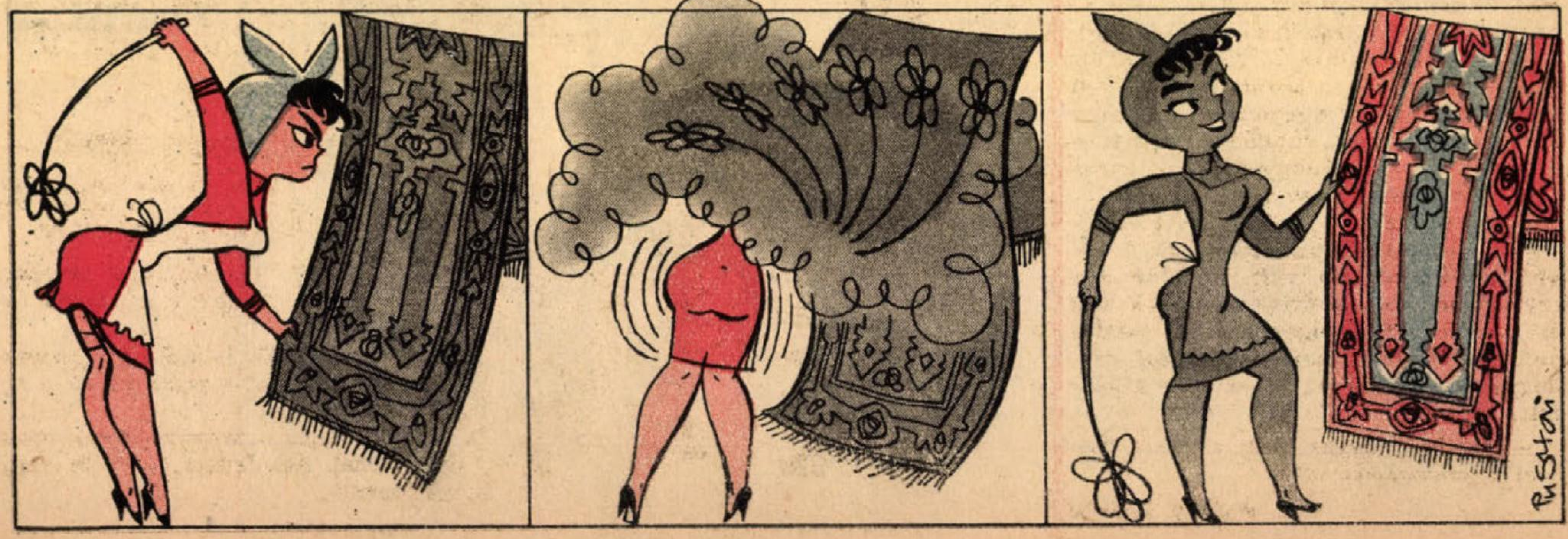
Felelet: A kérdések eldöntésének aktualitása nem mindig időszerű. E pillanatban nem látom akadályát annak, hogy meggátoljam egy olyan megbeszélés időpontjának kitűzését, amelyet a tengerfenék bármely alkalmas pontján tartanánk meg, 2026. április 80-ikán. Akkor leszek éppen 140 éves.

A feleségem több kérdést nem intézett hozzám, hanem felemelt egy hamutálcát, amely keze ügyébe esett és hozzám vágta. Én is felemeltem egy hamutálcát, amely a kezem ügyébe esett és én is hozzá vágtam. A hamutálak kölcsönös kicserélése után, baráti légkörben távoztam és a határról üdvözlő táviratot küldtem a feleségemnek.

(g.)

Jucika takarít

Pusztai Pál rajza

Langyos kávé

A kávé nagyon langyos volt és közöltem a felszolgálóval, hogy én vagy a jégbehűtött, vagy a jó meleg kávét szeretem. Azt a választ kaptam, hogy kérjem a panaszkönyvet. Eredetileg eszem ágában sem volt a piszlicsár ügyben füzetbe irkálni, de a rideg hang felmérgesített. Beírtam a panaszkönyvbe, hogy a kávé langyos volt. Ezzel ki is adtam a mérgemet, de mivel másnap is langyos volt a kávé, elmentem a kerületi Vendéglátóipari Vállalathoz, ahol megígérték, hogy intézkedni fognak: ezentúl forrón kapom a kávét. Igen ám, de amikor legközelebb újra letették elém a kávét, az ismét langyos volt. Most már nagyon mérges lettem és felkerestem a Tanács kereskedelmi osztályát, ahol jegyzőkönyvet vettek fel a panaszomról és sürgős orvoslást ígértek. Az intézkedésről másnap írásbeli értesítést is kaptam, amelynek végén jó étvágyat kívántak a forró kávéhoz. A levél birtokában magabiztosan mentem be az eszpresszóba és kértem a kávémat. Megint csak langyosat adtak... Meg se ittam, kifizettem és pulykavörös arccal kerestem fel a Belkereskedelmi Minisztérium Vendéglátóipari Főosztályát, ahol elmondottam, hogy már három napot töltöttem el a langyos kávé ügyében, mindenütt megígérték, hogy segítenek rajtam, de mindhiába, mindig csak langyos kávét kaptam.

Nagyon sajnálták a dolgot és kézfogással biztosítottak, hogy lángforró lesz a kávé. Kézfogás ide, kézfogás oda, megint csak langyosat hozott a felszolgáló. Most már nem hagytam annyiban a dolgot és elmentem a hágai Interparlamentáris Unió elnökéhez, aki öt titkárral öt nyelven vett fel jegyzőkönyvet. Egy kicsit hűvösen fogadtak, ezért nem bíztam, abban, hogy elégtételt kapok a langyos kávé miatt. Felültem egy óceániáró repülőgépre és felkerestem az ENSZ nemzetközi kereskedelmi osztályát, ahol zárt ülésen foglalkoztak ügyemmel. Határozott ígéret birtokában utaztam vissza Budapestre, de megint csak langyos kávét kaptam.

Mit tehettem mást, felkerestem Szent Péter titkárságát, ahol nagyon örültek megjelenésemnek, mert ebben a hónapban kevés panasz érkezett hozzájuk és nélkülem nem teljesítették volna tervüket. Az én esetem még hiányzott a tervhez. Mivel azonban azt láttam, hogy az angyalok is bürokraták, elmentem magához az atyaúristenhez is. Nagyon kedvesen meghallgatott és közölte: ő se szereti a langyos kávét és nagyon megérti, hogy panaszkodni jöttem. Ezután csengetett és a szolgálattevő arkangyaltól két csésze forró kávét kért, hogy megkínáljon.

Előre örültem a finom, meleg kávénak, de sajnos, nagy csalódás ért. A kávé még langyosabb volt, mint az eszpresszóban. Az atyaúristen is dühös lett és a szférák főzeneigazgatójával megfúvatta a harsonát, amelyre Gábriel arkangyal sietett elő. Az atyaúristen rákiáltott:

— Megint langyos volt a kávé! Kérem a panaszkönyvet!

Palásti László

Esti imádság

Szegő Gizi rajza

– És ne vigy minket a kísértésbe...

A nagymester

Hegedűs István rajza

Papen vadászik

Nyugat-Németország Baden-Württemberg tartományának földművelésügyi minisztere furcsa interpellációt kapott.

— Igaz-e, hogy Papen volt külügyminisztert és háborús bűnöst meghívták az állami birtokra vadászni? — kérdezte egy képviselő.

— Igaz — vallotta be a miniszter.

Mentegetőzve adta elő, hogy a meghívást a fekete-erdői állami birtokok vadászmestere nyújtotta át Papennek, messze túllépve hatáskörét.

— És mi lett ezzel az emberrel? — hangzott a kérdés.

— Még nem tudtuk felelősségre vonni, mert állami küldetésben Afrikába utazott — magyarázta kedélyesen a miniszter.

A vadászat egyébként kitűnően sikerült. Az illusztris vendégek számos vadat ejtettek el. Viszont a fővadászmestert a bonni urak nem ejtették el...

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A férj kissé rosszkedvűen érkezik haza ebédre. Őnagysága is viharosan fogadja:

– Mi van veled? A szakácsné panaszkodik, hogy goromba voltál hozzá a telefonban.

– Ne haragudj drágám, olyan rossz volt a vonal. Azt hittem, hogy te vagy a telefonnál.

TILOS!

A felszolgálónő, a szép szőke Ilonka letette az asztalomra a kávét és így szólt:

— Megkérhetem valamire?

— Parancsoljon! — mondtam szolgálatkészen.

— Egy szívességre kérném. Érdeklődje meg Veronkától, a kolléganőmtől, kibékült-e már a vőlegényével?

— Haragban vannak? Nem beszélnek egymással?

— Nem, kérem — felelte a szép szőke Ilonka. — A szolgálati érintkezésen felül nem beszélhetünk egymással...

Csodálkozva néztem rá. Erre szó nélkül elém rakta a Vendéglátóipari Vállalat Központi Értesítőjét (V. évf., 6. szám), amelyben a következőket olvastam: *A dolgozóknak munkaidő alatt a szolgálati érintkezésen felül az egymással való beszélgetést mellőzniök kell.*

Teljesítettem a szép szőke Ilonka kérését és kezemben az Értesítővel, a szép vörös Veronkához mentem.

— Legyen szíves megmondani nekem, kibékült-e már a vőlegényével?

A szép vörös Veronka válasz helyett kivette a kezemből az Értesítőt és rámutatott arra a pontra, ahol az állt: *A dolgozók nem fogadhatnak látogatókat.* S jelen pillanatban én nem vendég voltam, hanem a szép vörös Veronka látogatója, tehát gyorsan visszamentem az asztalomhoz és azon gondolkoztam: vajon mi jöhet még ezek után? Csak a sarokba állítás, a tenyeres és az intőkönyv.

„Kedves Szülő! Leányuk ma megint beszélgetett munkaidő alatt. Kérem a kedves Szülőt, hasson oda, hogy ez többé ne fordulhasson elő. Az üzletvezető."

Ajánlom, hogy a tisztelt vendégek is vigyázzanak! Ne nagyon udvaroljanak a felszolgálónőknek, a kávéfőzőnőknek, mert ha a Vendéglátóipari Vállalat központjából valaki észreveszi, nemcsak a felszolgálóknak és a kávéfőzőknek lehet kellemetlenségük. Könnyen előfordulhat, hogy az illető vendéget büntetésből kicsapják az eszpresszóból vagy (uram bocsáss!) Budapest összes eszpresszóiból és aztán mehet Isaszegre feketét inni.

Mert a Vendéglátóipari Vállalat jóságos, de nagyon szigorú.

(m. gy.)

Átszervezés

— Szabad! — kiáltottam határozottan az ajtó felé, mert sejtettem, hogy ki keres. Nem is tévedtem, a Kályha nyitott be és hűvösen megállt az ajtó mellett.

— Jó estét! — mondtam neki —, gyújtson rá! — és néhány aprított fát vetettem elé, de a Kályha megrázta a rostélyát és közelebb lépett.

— Ön felmondott nekem! — sziszegte. — Fél éven át persze jó voltam a duruzsolásommal, hogy életet adtam azokba a vacak csontjaiba! Most aztán leépítene! — Az erős felindulástól léghuzat támadt benne: hamut és kormot fújt felém.

— Kérem — mondtam neki fölényes nyugalommal —, nem is tudtam, hogy ilyen könnyen át tud forrósodni. Maga tudja legjobban, mennyi pénzembe került, hogy csak egy kicsit is felmelegedjék. Most hát mérsékelje a hőfokát és hallgasson végig nyugodtan.

Szavaimra a Kályha kihívóan helyet foglalt előttem, keresztbe rakta a könyökcsövét és egészen felhúzta a hőszabályozóját. Nem mondom szép, két-aknás Kályha volt, de már nem tudott levenni a lábamról.

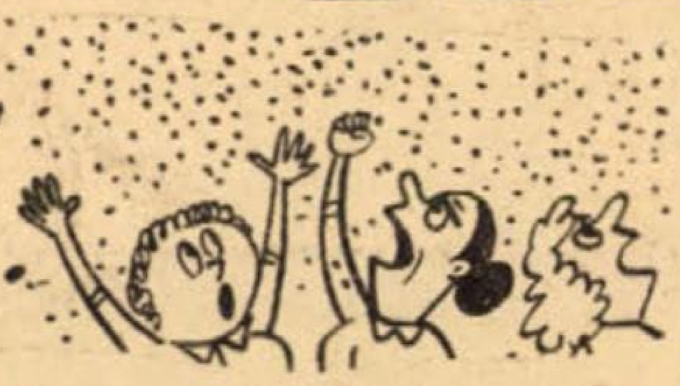
— Nézze — mondtam neki. — Tudja, hogy van ez a dolog. Változnak az idők! Őszre tél jön és télre tavasz. Én sem mehetek egészen a magam feje után, hát milyen jogcímen tartsam magát továbbra is alkalmazásban?! Mindketten csak megjárhatjuk! Hanem — néztem rá barátságosan és azért, hogy lássa, hogy a kedvében próbálok lenni —, ha akarja, hát van egy ajánlatom! Egy-két hét alatt átképezheti magát Fürdőszoba-Kályhává, s akkor semmi akadálya sem lesz annak, hogy továbbra is maradjon! Nos? Vállalja?

— Nem vállalom — mondta kihűlt mosollyal a Kályha. — Én tisztességes koksz-Kályha vagyok, engem nem fog mindenféle vegyes tüzelésre megkapni. Apám Örökégő-Kályha volt, én sem fogok egy fürdőkád mellett dolgozni! — Azzal a fejébe csapta kéményét és elment.

Megkönnyebbülten fellélegeztem éppen ideje volt már, hogy elmenjen! Az előszobában tíz perce várt reám — felvételre egy bájos és ifjú Frizsider!

S. P.

Ki miben vétkezett...

— Amiről Dante a Pokolban megfeledkezett —

. . Sétámon lent, a zordon alvilágban,
míg új meg új csodákra nyílt szemem,
egy elkerített utcajárdát láttam,

hol bőszült nők bolyongtak szüntelen,
felfelé nézve s rázva öklüket
és szitkozódtak nagy keservesen.

Mert felülről — mily különös tünet —
porfelhők szálltak s vízcseppek hullottak
elárasztva a szemet és fület.

— Óh, kik ezek — kérdém — e kárhozottak?
Ha látom őket, a szívem zokog,
oly szánandók, már sem élők, sem holtak!

És kísérőm szólt: — Háziasszonyok!
Az utcára ez mind porrongyot rázott,
számos panaszra adva így okot,

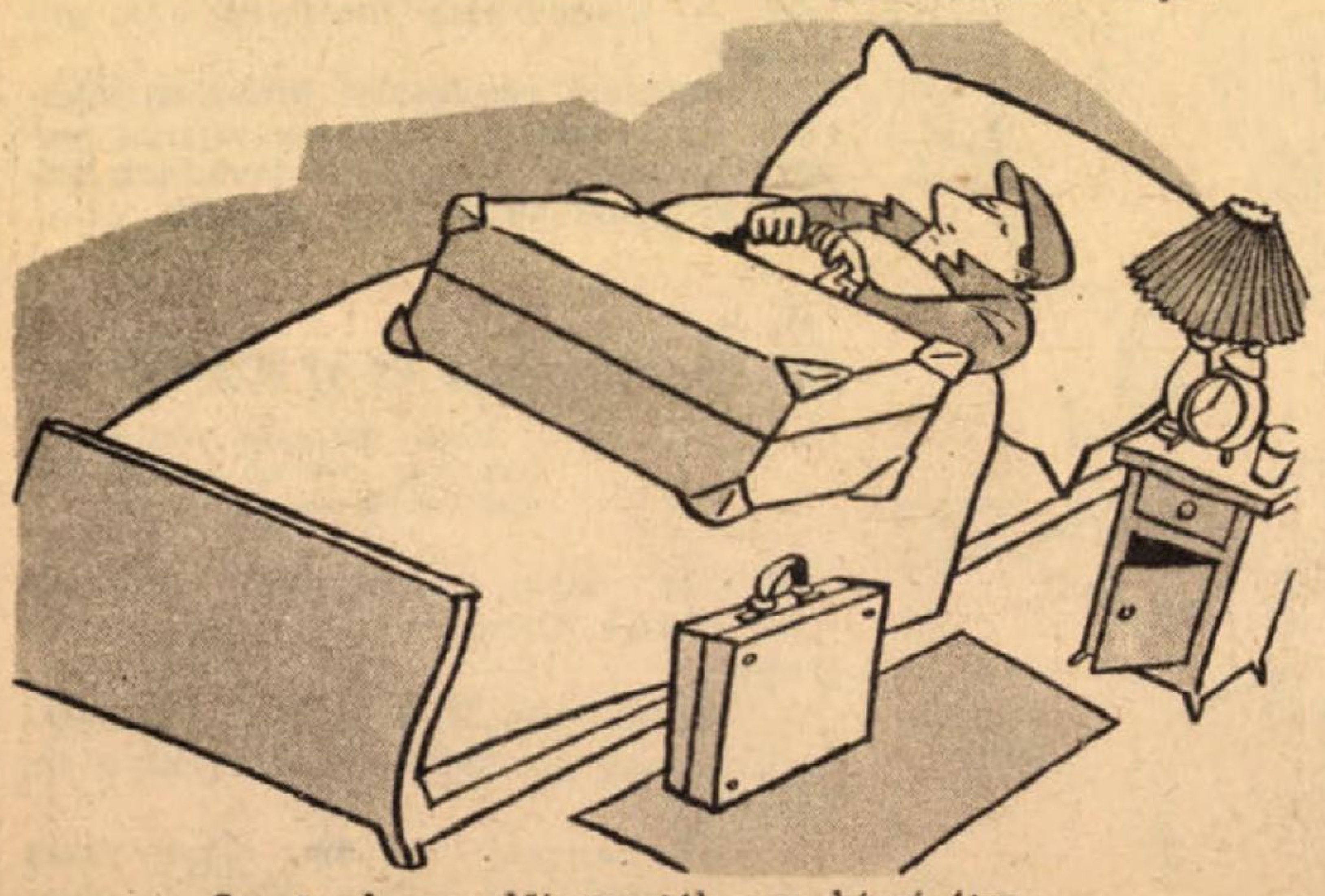
és erkélyeken öntöztek virágot
a járókelők gyanútlan fejére!
E sok jó itt az ő fejükre szállott,

s rászolgáltak e méltó büntetésre!

Lovászy Márton

Utazási láz

Gerő Sándor rajza

Szeptemberre előjegyezték egy kínai útra

Az első űrhajósok

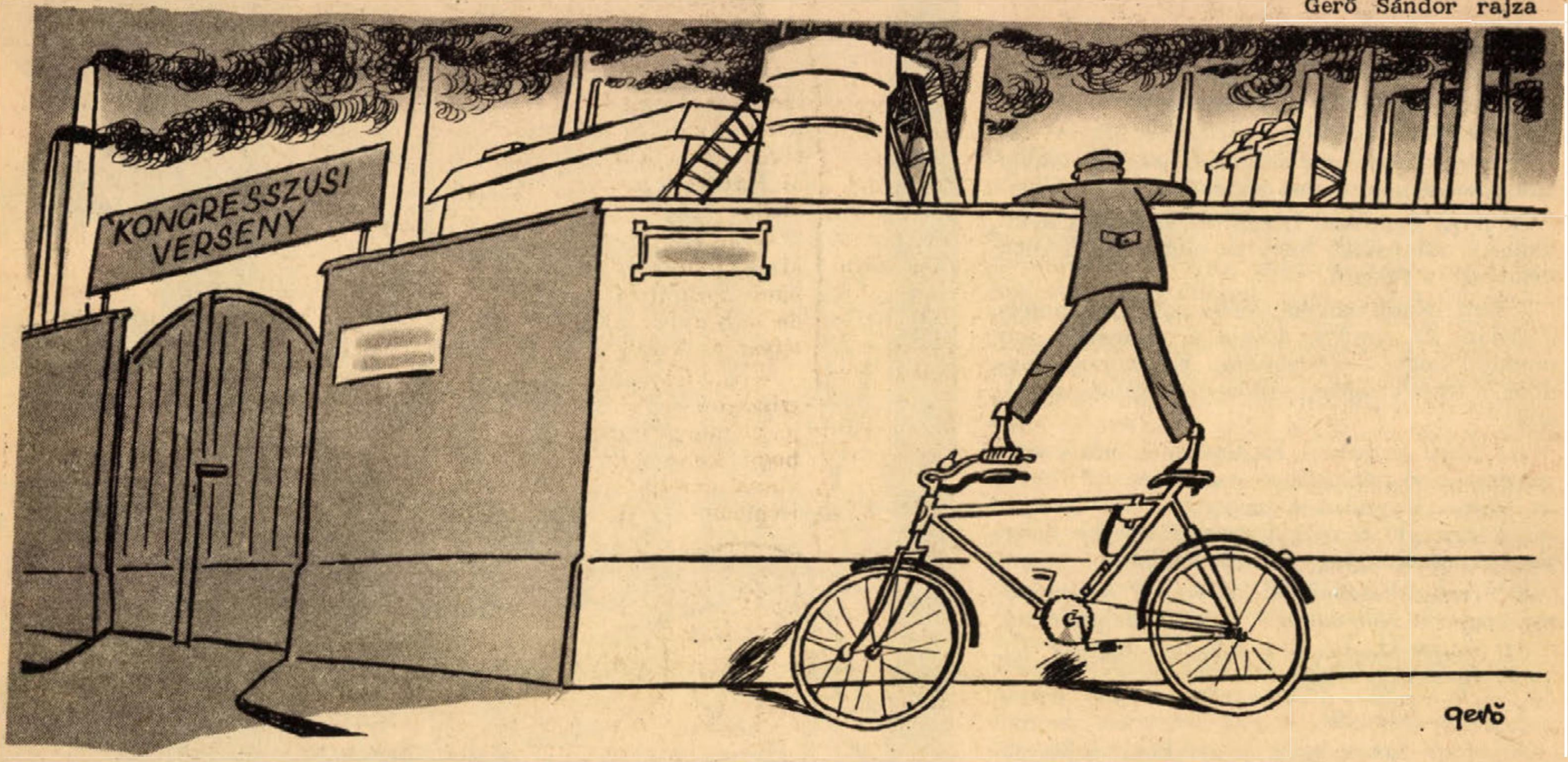
Vasvári Anna rajza

— Kinek kell még anzixot küldeni? . . .

A VERSENYDRUKKER

Gerő Sándor rajza

Ludas Matyi üzeni...

Hangos plakátok, Rádió. Nagyot nevettünk múlt hétfőn reggel. Tudniillik ezt hallottuk: „Édes fiam, ma egy kicsit később jövök haza!” „És miért jössz később haza?” „Mert elmegyek a Vas és Edénybolt gyorskiszolgáló boltjába!” Bravó! Ilyen humor kell a munkába indulóknak!

A. László Kunbaracs és szaktársai. Önök mint borbélyok kifogásolják, hogy helyet adtunk M. S. sorainak, melyekben kifogásolja, hogy a borbélyok borotválkozás közben dohányoznak. „A rabszolgasorsot már régen felszámoltuk!” — írják s ebben igazuk van. De miért volna rabszolga valaki azért, mert betartja a civilizált magatartás szabályait? A pincér sem dohányzik kiszolgálás közben, az áruházi eladó sem dohányzik eladás közben, az orvos sem dohányzik vizsgálat közben. Nem akad néhány szippantásnyi idő két borotválás között?

J. Kálmán. Kéziratán több okból nem tudtunk mulatni. Először is azért nem, mert nem mulatságos. Tovább nem is soroljuk.

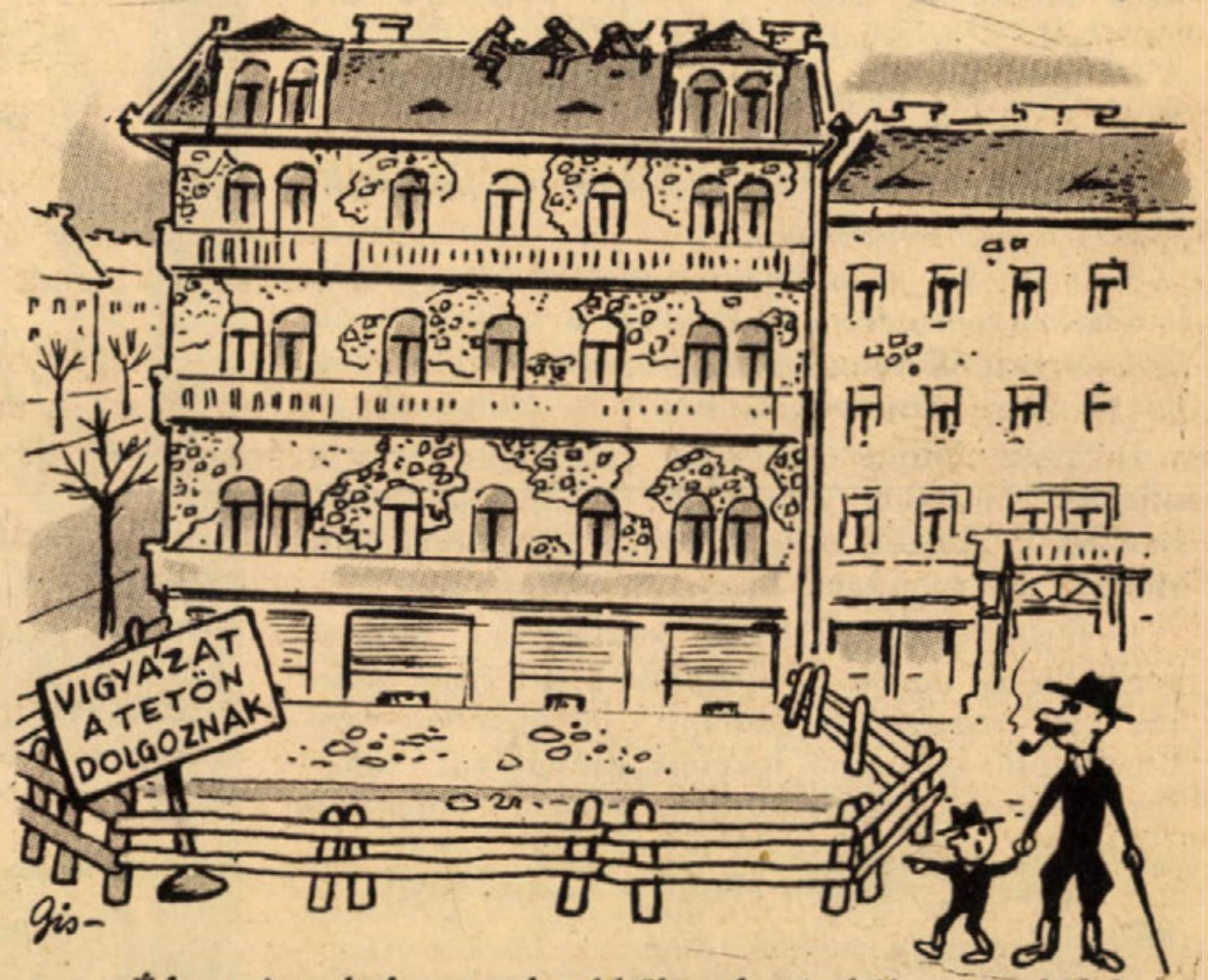
Lelkes olvasó. Bizony, a magyar ipar büszke lehet rá, hogy kávéfőzőinket tíz külföldi kiállításon fogják bemutatni az idén. Másik értesülése téves. Feketekávénkat nem tesszük a kirakatba.

Steinmann, a jó tanuló. Te le vagy főzve, édes fiam, restellheti magát jóatyád, Karinthy Frigyes is. Olyan szépeket, mint amilyeneket a Hétfői Hírekben olvastunk Anna Frankról, még te sem tudtál írni. Ide figyelj és okulj: „Anna Frank egyike volt azoknak a nagy kivételeknek, akiknek magányban kószáló gondolatai nem magánügyek, hanem közkincsek: az emberiség egyetemes sorsának letört darabjai.” Továbbá: „Egy alig eszmélő lánynak az ártatlanság prizmáján átszűrt szenvedései.” Meg még: „A süllyedő lelket, amely a szennyes árban is képes volt felszínen tartani magát.” Meg még továbbá: „Hogy tudatosan folytatják a harcot az igazság országútján.” Lebuktál Steinmann, hol vagy te ettől?

Pesti utcán, pesti utcán...

Szegő Gizi rajza

– Édesapám, hol vannak ebből a karámból a marhák?

Jól esik egy kis kikapcsolódás

Toncz Tibor rajza

HALLATLAN!

(Tisztes, jólnevelt társaság ül együtt, meglett jómodorú férfiak és két hölgy. A kissé régiesen, de ízlésesen berendezett szalon légkörét a felháborodás teszi izzóvá.)

I. férfi: Komolyan mondom, jóízlésű ember hovatovább nem mehet színházba.

II. férfi: Úgy van! Olyan trágárságokat mondanak a színpadon, hogy az ember egyszerűen nem hisz a fülének.

I. férfi: Kérdezem én, miféle művészet, miféle irodalom az, amikor valaki a színpadon azt mondja, hogy . . . *(kimondja).* Komolyan mondom, a legszívesebben otthagytam volna az egészet.

III. férfi: Az semmi. Én tegnap az ország úgynevezett első színházában voltam és azt hittem, az arcom kigyullad a szégyentől, amikor az egyik szereplő a világ legtermészetesebb hangján azt mondta, hogy . . . *(kimondja).*

IV. férfi: Micsoda? Jól hallottam? Azt mondta, hogy . . . *(kimondja)?* Hát ez hajmeresztő.

III. férfi: Megértem a fölháborodásodat, teljesen egyetértek veled.

I. férfi: Szörnyű!

IV. férfi: Lehet, hogy én egy kicsit régies nevelésű vagyok, de az én időmben az nem volt, hogy az ember a színházban azt hallja, hogy . . . *(kimondja).*

II. férfi: Kérem, én nem bánom, ha rám azt mondják, hogy prűd vagyok, de én egyszerűen nem bírom ki, hogy a fülem hallatára azt mondják a színpadon, hogy . . . *(kimondja).*

V. férfi: Ez nem lehet igaz. Hallucináció.

II. férfi: Hogyhogy hallucináció? Én ezzel a két fülemmel hallottam, amikor azt mondták, hogy . . . *(megismétli).*

I. férfi: És az a legrettenetesebb, hogy nők is ültek a nézőtéren. És kérem, a művész urak és művésznők minden szégyenérzet nélkül nők jelenlétében kimondták, hogy . . . *(kimondja).*

II. férfi: Nincs manapság szemérem. A mai színészek minden jóérzésből és tapintatból kivetkőztek. Azelőtt még a zupás őrmesterek sem merték azt mondani, hogy . . . *(kimondja).*

I. férfi: Mondja, drága asszonyom, tudom, hogy ön is annak a világnak a neveltje, amikor egy tisztességes asszony jelenlétében egy kétértelmű szót sem lehetett kimondani, mondom, hogyan érezné magát, amikor elmegy a színházba, szép, felemelő művészetet vár és akkor valaki egyszerűen elkiáltja magát, hogy . . . *(elkiáltja).*

II. férfi: A kétértelműségek is rettenetesek. Mert mindenféle arcjátékkal, mozdulatokkal kísérik. Azt mondják, hogy . . . *(kimondja),* és közben mindenki tudja, hogy tulajdonképpen azt akarják mondani, hogy . . . *(kimondja).*

V. férfi: Szörnyű!

IV. férfi: Visszataszító! Itt tenni kellene valamit.

I. férfi: És micsoda gusztustalan drasztikumok. Az embernek a gyomra fordul fel. Majdnem rosszul lettem, amikor az egyik szereplő azt mondta, hogy . . . *(kimondja).*

III. férfi (émelyegve tapogatja a gyomrát).

I. férfi: Ez még csak semmi. Hát amikor azt mondta, hogy . . . *(kimondja).*

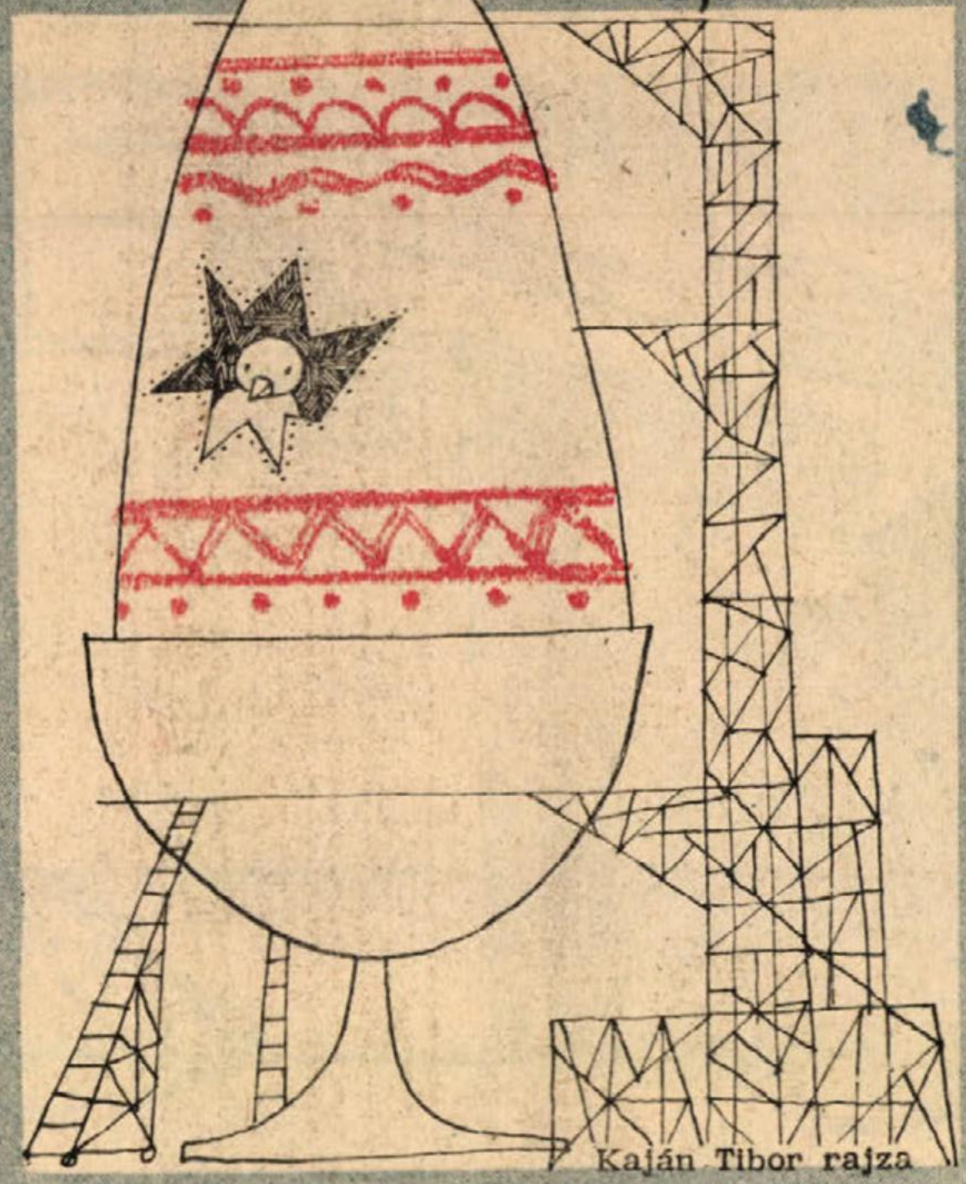
(Az egyik hölgy hirtelen elfehéredik, rosszul van. Kiáltások: „Vizet, nyissátok ki az ablakot!")

I. férfi (emelt hangon): Így teszi tönkre a jóérzésű embereket ez a szörnyűség! Vádirat ez a színpadokon eluralkodó tűrhetetlen trágárságok ellen!!

Feleki László

Húsvét humora

A jövő század tojása

Kaján Tibor rajza

Tojásminta

Vasvári Anna rajza

Húsvéti tolás

Sándor Károly rajza

A nejlon előnye

Szegő Gizi rajza

Húsvéti frizura

Gerő Sándor rajza

Húsvéti locsolás

— Igazán kedves a Vízművektől, hogy rám is gondolnak!...

Várnai György rajza

Mi lesz a meglepetés?

Hegedűs István rajza

Nagyüzem

Pusztai Pál rajza

Autónjáró dolgozó magyarázkodik gyalogjáró főnökének

. . . nem mondom, dehogy mondom, hazudnék, ha azt mondanám, hogy az autónak nincsenek előnyei. Vannak. Az ember hamarabb odaér, ahová akar, több dolgot tud elintézni, nem kell neki tolongani különféle járműveken, ha valaki megkéri, hogy tegyen neki egy kis szívességet, miért ne, egyszer-egyszer azt is lehet, de merem állítani, hogy több a hátránya, mint az előnye. Itt van mindjárt az az eset, hogy aki autón jár be a hivatalába, mint például én, az nem szippanthat a friss ózondús levegőből, amit még nem szennyezett be a nagyváros korma, ami pedig olyan jót tesz az idegeknek és zsigereknek.

Igen, kérem, merem állítani, hogy az autónjáró rabja a kocsijának, nem ismeri a séta örömeit, pedig micsoda isteni dolog egy kis séta a Margitszigeten, a homok ropog a lábad alatt, a lábad ropog a térded alatt, körülötted fű, fa, virág, továbbá egy pad a tölgyek alatt, ahol Arany János szokott üldögélni, de hol vagyok én már, kérem, Arany Jánostól, pedig tessék elhinni, nekem mindig jelesem volt magyarból és én nagyon szerettem olvasni, de most már mást sem olvasok, mint útjelzéseket és közlekedési szabályokat. És ha igaz is, hogy könnyű az autónak kimenni a városból a természet lágy ölébe, de tessék elhinni, nincs sok öröme belőle. Aki autót vezet, annak a legszebb természeti jelenségek mintha nem is léteznének. A múltkor is, kérem, lent jártam a Balatonnál, a világhírű magyar tengernél. azt tetszik hinni, hogy láttam belőle valamit? Nem értem én rá, kérem, odanézni, én néztem az országutat a kutyákat, libákat, malacokat, a részeg biciklistákat, a szénásszekereket, néztem a sorompót meg a tűkanyart és mire odanéztem volna, már Keszthelyen voltunk, ahol vége a Balatonnak. Mondhatom, irigyeltem azokat, akik a parton sétáltak és hallgathatták a világhírű magyar tenger hullámainak csobogását, hát még a horgászokat, akik a parton üldögéltek és lesték a dugót, mikor rántja le a csuka. Csuka! . . . Tetszik tudni, mikor láttam én utoljára csukát? Az idejét sem tudom.

Ezek ugyebár, kérem, materiális dolgok. de merem állítani, hogy az autó szellemileg is visszahat a gazdájára, az illetőnek csak az autón jár az esze. azt hiszi, hogy az ő autója a világ közepe, másról sem tud beszélni, én elfogulatlan ember vagyok és megmondom úgy, ahogy van, ha tehetné még oda is autón menne, ahová a király is gyalog jár.

De tovább megyek. Merem állítani, hogy bizonyos szempontból társadalmilag is káros, mert az embereket hozzászoktatja a potyázáshoz. Sokan például itt a kartársak közül azt hiszik, hogy nekem azért van autóm, hogy ők furikázhassanak. A minap Gránic kolléga megkért, hogy hozzak neki Egerből két liter bort. Hoztam. A következő nap megkért, hogy vigyem ki a sógornőjét Törökbálintra. Kivittem. Tegnap meg már közölte velem, hogy vasárnap szeretne egy kis családi kirándulást Siófokra. Én erre már nem voltam kapható és most utál. Így van ez, kérem, az embert utálják és irigylik, azt hiszik, hogy egy ilyen autó csupa gyönyörűség, azt nem nézik, hogy mikor ők a paplan alatt nyújtóznak, én nem egyszer a kocsi alatt nyújtózom és egy csavart megszorítok.

Mondhatom, kérem, addig volt nekem jó, amíg ember voltam és nem alkatrésze egy masinának. Addig nem volt gondom garázsra, generáljavításra, rendtábla kicserélésre és egyéb kínzásokra. Hogy akkor miért nem válok meg tőle? Azt nem lehet, kérem. Akkor nekem sose lesz többet autóm.

Balázs Sándor

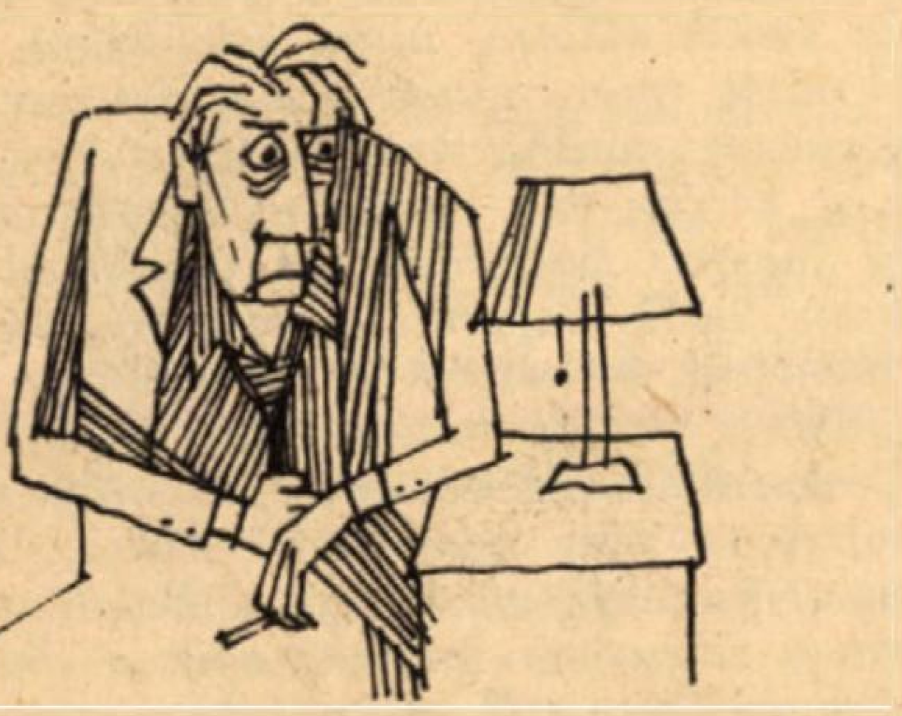
A BOSSZÚ

Félix nem az az ember volt. Meg is mondta őszintén Döncinek, legjobb barátjának:

— Nézd, Dönci, tudom, hogy te nem vagy valami lángész, de még te is megértheted, hogy én nem az az ember vagyok, akivel packázni lehet! Te tudod legjobban, mennyire szerettem Atikát. De ez akkor volt. Te azt is tudod, hogy én abban az időben mást sem tettem, csak Atikát szerettem. És most tessék, itt ez a levél! Azt hiszi, hogy én levélhívásra házhoz jövök, mint egy ószeres. Miután eldobott magától, mint egy diót, és disszidált, holott én mondtam neki: elveszem feleségül... Ilyenek a nők, barátom, ezért legokosabb, ha nem is gondol rájuk az ember...

Dönci megpróbált ellentmondani:

— De Atika sohasem mondta, hogy nem szeret. Ő csak külföldre akart menni szerencsét próbálni. Nem találom ezt olyan nagy bűnnek... Színésznő akart lenni...

Félix diadalmasan szórta le cigarettájának hamuját a szép zöld lámpaernyőre.

— Ez neked nem bűn? Engem itthagyni, csak azért, mert délibábot akart kergetni idegen országban!? Ez nem bűn? És most, amikor visszajött, megtörve, szegényen, amikor kinn semmi sem sikerült neki, amikor az egész világ kacag rajta, akkor ezt írja nekem! Fogd és olvasd!

A levélben ez állt:

„Félix, megjöttem. Belátom, hogy ostobaságot csináltam, keservesen megbántam. De magára még mindig, két év után is, a régi szeretettel gondolok. Legjobb, ha dél felé telefonál erre a számra: 697—235. Ati."

— Legjobb ilyenkor megbocsátani... — sóhajtott Dönci.

— Soha! — hörögte Félix. — Soha. Tudod, mit csinálok? Bosszút állok rajta, fiam, olyan bosszút, amiről még évszázadok múlva is beszélni fognak! Tanuld meg, hogy egy igazi férfi nem felejt! Őnagysága térdreborulva fog könyörögni előttem, de én csak kacagni fogok rajta. Majd meglátod, milyen egy igazi férfi!

— Megölöd? — kérdezte Dönci rémülten.

— Látszik, hogy nem értesz a nőkhöz — kacagott Félix. — A gyors halál nem bosszú. Meghal és kész. Nem, én egy ujjal sem fogok hozzányúlni. Csak nevetségessé teszem az egész világ előtt. Hidegen és nyugodtan fogok beszélni vele. Aztán hagyom, hogy fellobbanjon benne a régi láng és amikor már újra a rabszolgám lesz, akkor ütött az én órám!

— Akkor mi lesz? — vacogott Dönci.

Félix meggyújtotta az égő cigarettáját, aztán egy ügyes mozdulattal kidobta az ablakon és a gyufát szívta tovább.

— Részleteket nem árulhatok el. Én nem kockáztathatok, én lesújtok, mint maga a bosszúállás. Mint egy gróf Monte Christo. No de megyek! Szegény lány már biztosan vár rám az eszpresszóban. Még nem tudja, mi vár rá!

A szegény lány még nem volt ott. Félix kiment a hűvös, őszi utcára — a presszóban kibírhatatlan volt a füst — és fel-alá sétált. Üt teljesen ismeretlen lánynak köszönt előre, de Atikát, aki ellenkező irányból jött, nem vette észre, csak amikor a lány megérintette a vállát.

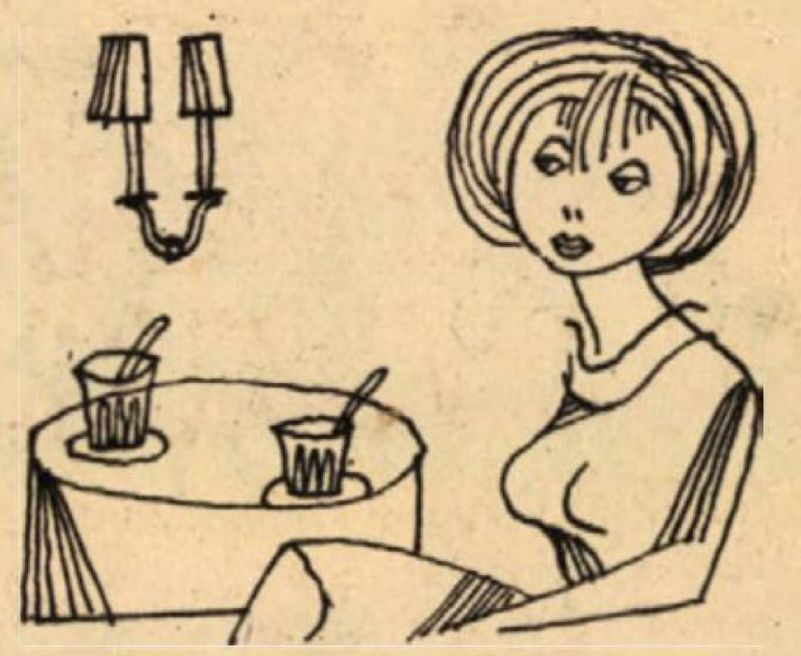
Már az első pillanatban megállapította magában, hogy Atika határozottan megszépült az elmúlt két év alatt. Halk bánat felhőzött az arcán és ez jól állt neki. És a hangja, az egyetlen, édes atikai hang, a mély tónusokkal, a váratlan búgásokkal, még mindig a régi volt. És a haslövés-nevetése is a régi volt. Félix nevezte el így, mert olyan volt ez a nevetés, mint a haslövés: váratlanul jött, nem előzte meg semmi, csak sokkal kellemesebben hatott, de ugyanolyan veszélyesnek bizonyult.

Amikor megcsókolta a lány kezét, megforrósodott Félix arca és ez a hirtelen változás egy kicsit megzavarta. De még ebben a válságos pillanatban is megőrizte tárgyilagosságát.

— Atika, de jó, hogy újra láthatom! — mondta hidegen.

— Félix... — suttogta Atika és elpirult.

Erre Félix nem számított. Erre a pirulásra. Már zseniálisabb tervek is megbuktak valami érdektelennek látszó apróságon. Ez a pirulás kissé megzavarta terveit, amelyek Atika közelsége miatt egyre ködösebbé, egyre szétfolyóbbá váltak. Más férfi talán elveszítette volna a fejét egy ilyen kritikus helyzetben, de Félix talpig férfi volt. Minden erejét összeszedte, egy hideg, kemény, megsemmisítő mondatot fogalmazott magában, melytől Atika összeomlik, sírva fakad és megérti végzetes tévedését. Aztán az égő cigarettáját elrejtette a kabátzsebében, hogy ne zavarja semmi és lehunyt szemmel így szólt:

— Atika, imádom magát! Mindig csak magára gondoltam. Azóta. Visszavártam a nap és az éj minden órájában. Legyen a feleségem, édes!

Fölényesen várt. Kimondta. Most már mindegy.

A lány ismét elpirult. Most már másodszor.

— Annyi minden történt ez alatt a két év alatt... Nem furcsa, hogy ilyen hirtelen...

Félix fölényesen, határozottan és férfiasan válaszolt:

— Nem furcsa.

Aztán a bosszúra is gondolt, de időközben sürgősebb tennivalói akadtak: át kellett ölelnie és meg kellett csókolnia Atika száját.

Egy percig sem késlekedett.

Királyhegyi Pál

modern ifjú arcképe

Nyolc órakor, alig-reggel
már egy könnyű flörtöt kezd el
az autóbuszperronon.
Ha csinos a kalauzlány,
bókol néki — majd azután
bliccel és továbboson.

Kilenckor az irodában
fölös akta már vagy száz van,
ám ez túlsok dolgot ad;
szemben ül egy kollegina,
őt ma randevura hívja,
s ez mégiscsak fontosabb!

Tíz felé már nő az éhe:
a büfébe feketére
várja őt az égi gőz...
Míg a kávé bőven fő fel,
főzőcskézik a szép nővel,
ki egy duplát néki főz.

Délben az üzemi konyha
velőscsontját néki ontja
s a szakácsnő boldog, mert
ifjúnk elismerésképen
megcsípi, hol szebb a szép nem...
(Nem látja, csak a spórhert.)

Ebédután telefonál,
míg bírja a kábelfonál;
persze, mindegyik privát.
Megbeszél három találkát,
melyen a nők egymást váltják:
nem vét sorrendi hibát.

Mielőtt pihenni térne,
gyorsan még egy kaland... Mért ne?
Mindig csak új lányt kíván.
Bók-beszédnek sok az alja:
minden nőt egy mással csalja
a poligám huligán!...

Bedő István

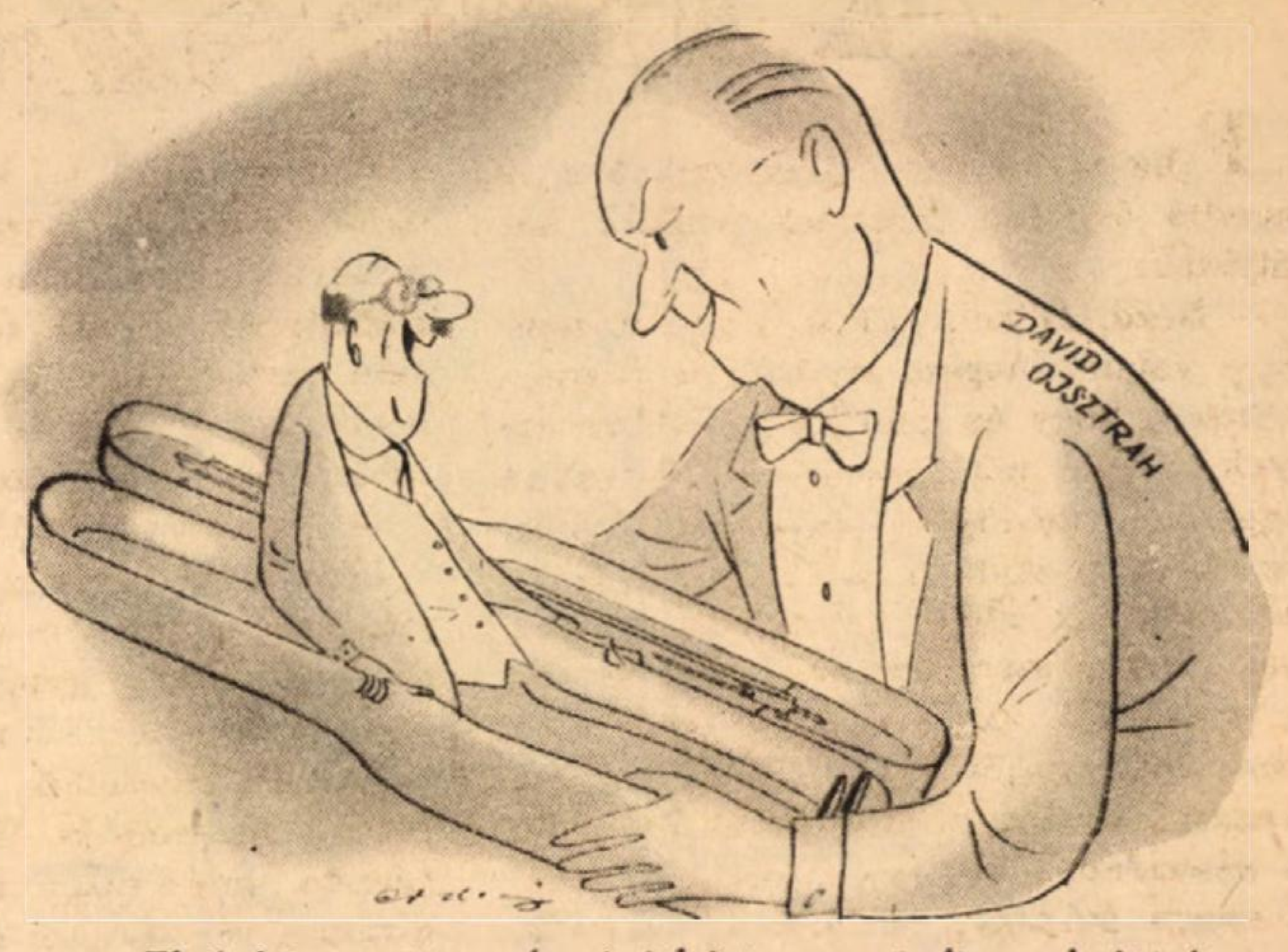
Az új csörgő

Kaján Tib[illegible] rajza

AZ ERKEL SZÍNHÁZBAN

Erdei Sándor rajza

– Elnézést, mester, de másként nem tudtam bejutni a koncertjére ...

ELÉGIA A VÉGREHAJTÓRÓL

A legdivatosabb pesti helyen, a Rákóczi úti árkádok alatt találkoztam Elemér barátommal.

— Hogy vagy? — kérdeztem elmésen.

— Képzelheted! — válaszolta, nem kevésbé szellemesen.

De aztán nyilván feltételezte, hogy gyenge a képzelőtehetségem, mert unszolás nélkül folytatta:

— Tegnap délelőtt nálam járt a végrehajtó!

Egy világ omlott bennem össze. Őszintén azt hittem, hogy ez az intézmény régen megszűnt. Hosszú esztendők óta senkitől sem hallottam, hogy a végrehajtó látogatását fogadta. Sem viclapban, sem kabaréban nem találkoztam ezzel a tisztes foglalkozással, holott valamikor, a régi világban ez volt a legnépszerűbb vicctéma.

Nem illik kérkedni, de annak idején minden végrehajtót személyesen ismertem a XI. kerületben. Túlzás nélkül állítom, egymásnak adták a kilincset szerény hotelszobámban. Akadtak kedélyes beamterek, akik vigyorogva írták fel a Gellért Szálló tulajdonát képező fényezett szekrényt, mert ezzel a művelettel egérutat nyertem. De voltak zord ítéletvégrehajtók, akik a fizetésemet foglalták le és csonkították meg minden elsején.

Ebben az állapotban az sem vigasztalt, hogy az ország legnagyobb szatirikus írója és kerületünk büszkesége Karinthy Frigyes is állandóan hadilábon állt a végrehajtóval. Hadilábon állt! Micsoda helytelen kifejezés! Meghitt barátságban éltek, sűrűn érintkeztek egymással. A végrehajtó gyakran látogatta az írót és Karinthy dedikált könyvekkel viszonozta a figyelmet.

De az akkori írótársadalomban Vadnai László volt a végrehajtók igazi kebelbarátja. A két évtized óta Hollywoodban élő humorista keresztapaságot vállalt kedvenc végrehajtójánál. Büszkén mesélte a kávéházban, hogy hozzá nem mindig személyesen száll ki a végrehajtó. Kölcsönös megállapodással telefonon intézi a foglalást.

Egyszer új végrehajtó kereste fel Vadnait és szó nélkül leltározni kezdte a bútorokat.

— Hol a barátom? — kérdezte az író.

— Beteg.

— No és nem tudnak várni, amíg meggyógyul?

Annyira szerette megszokott, hűséges végrehajtóját, hogy amikor azt áthelyezték Budára, utánasietett és ott bérelt lakást. Így indokolta:

— Még mindig könnyebb a fővárosban rendes lakást találni, mint rendes végrehajtót.

Stella Adorján

rock-and-roll

Amerikai párbeszéd két fiatalember között:

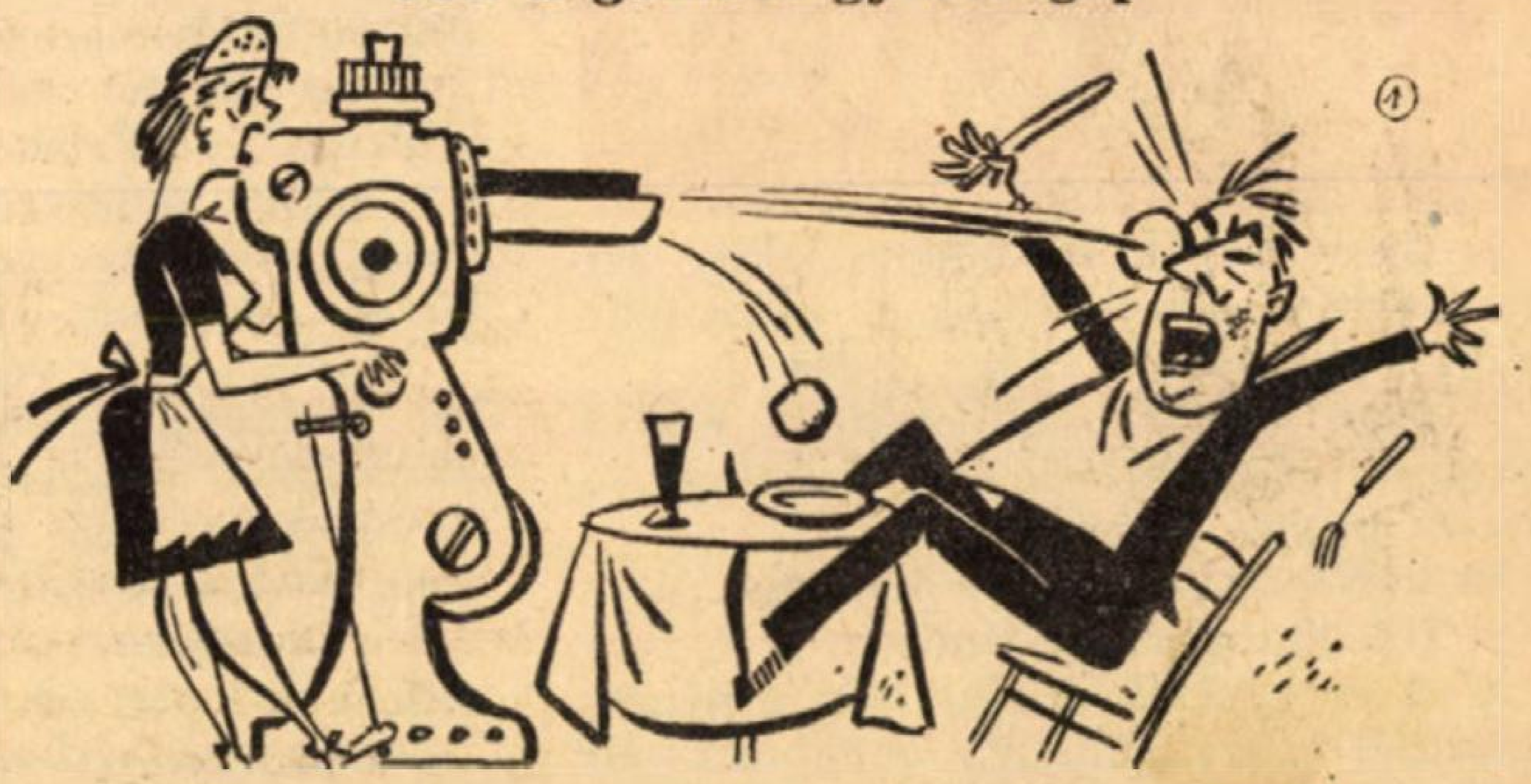
— Hé, Bill, miféle dolog ez? Két lánnyal táncolni?

— Fiam, rock and rollnál gondoskodni kell tartalék táncosnőről is.

E heti újdonságaink

Toncz Tibor rajzai

Jön a gombóc-gyártó gép

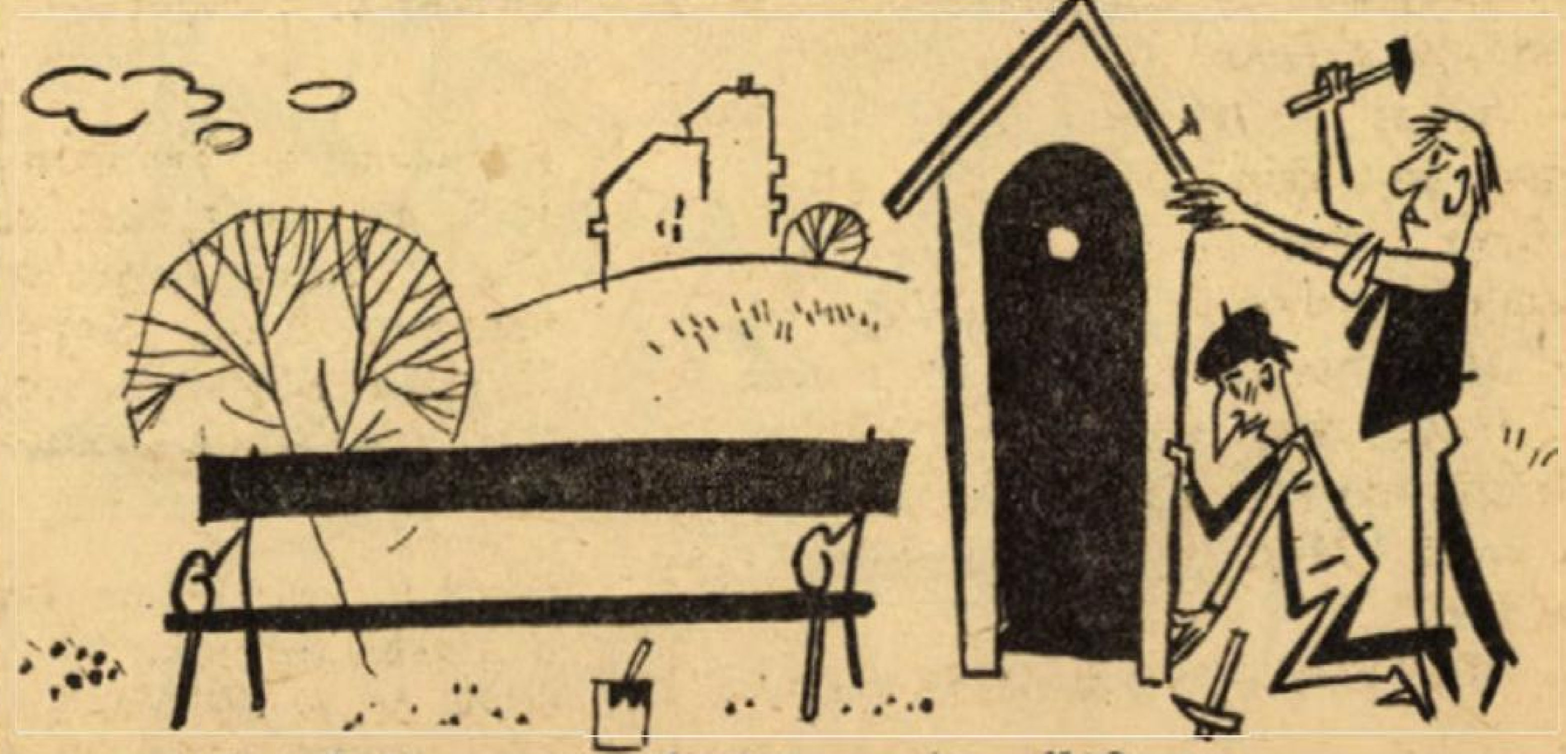
– Jaj, bocsánat, ez egy kicsit keményre sikerült! ...

Ceruza-rúzs is lesz

Készülődés a döntő ütközetre

600 új padot kap Budapest

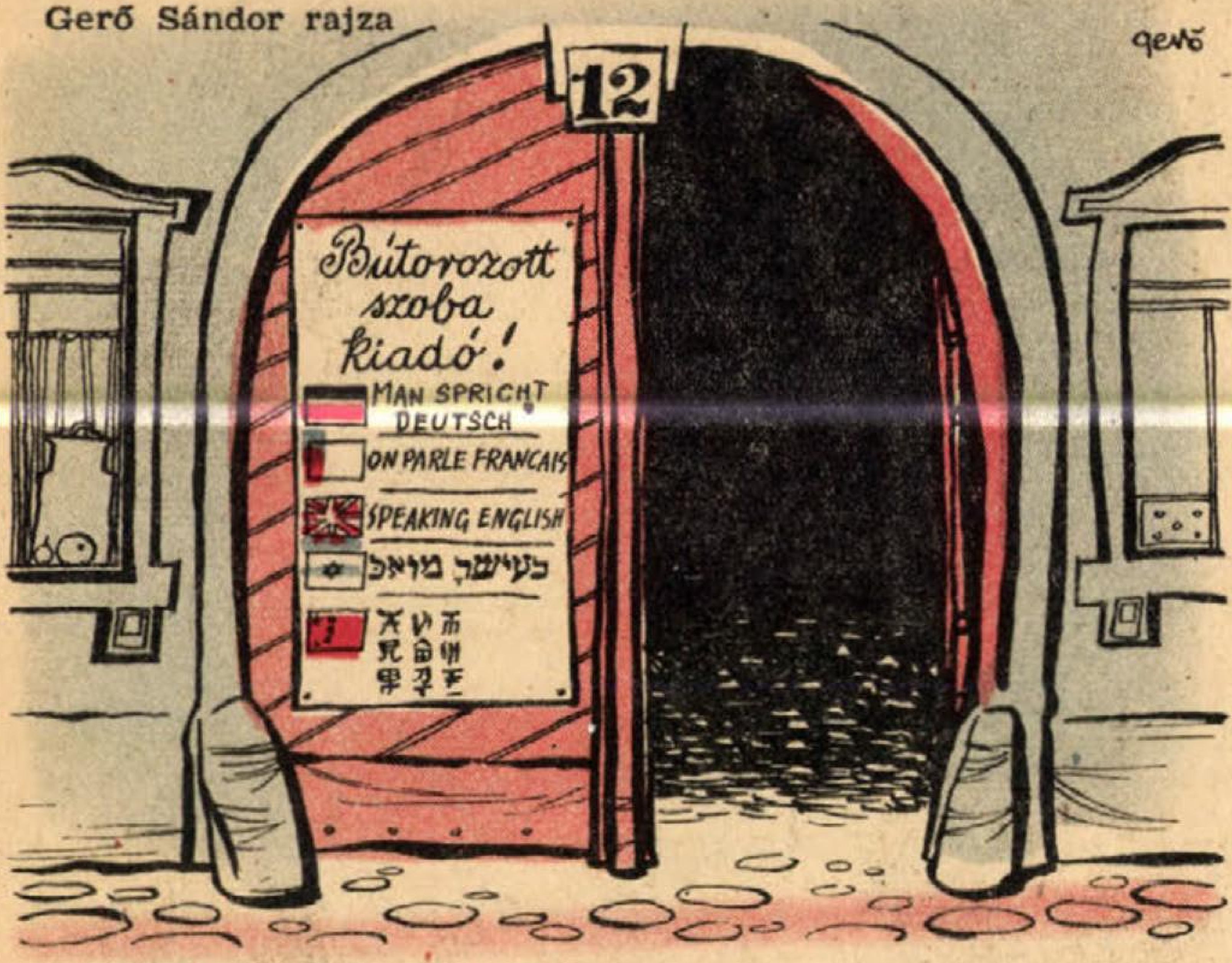

– Miért kell ez az őr-bódé a pad mellé?

– Mert kell valaki, aki vigyáz, hogy el ne lopják a pad támláját ...

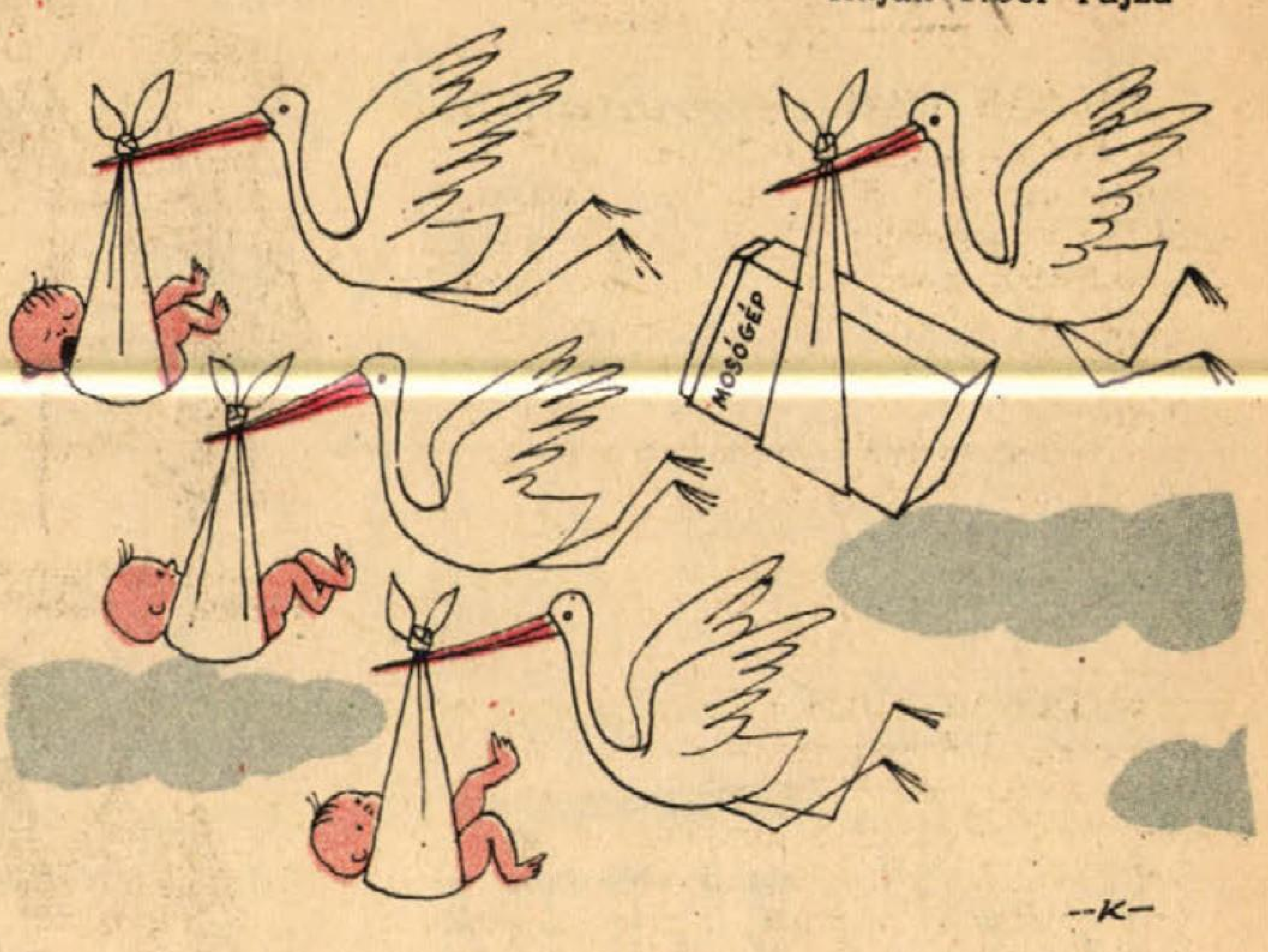
Privát vendégszobákat keres az IBUSZ

Gerő Sándor rajza

Figyelmes gólya

Kaján Tibor rajza

HOGYAN KELL KIJÁRNI A BEJÁRÁST?

A Bölcs a VII. kerületben lakik. Mikor megkérdeztük, melyek az öröm főbb fajtái, habozás nélkül így válaszolt:

— Mint tudjuk, változatlanul első a káröröm. Második helyen említhető a pénzes postás. A harmadik...

Itt közbevágott a Bölcs felesége:

— Ha jön a takarítónő...

Mert ez egyesek szerint még a pénzes postásnál is ritkább. És csak oda jár rendszeresen, ahol ismerik a portörlészeti diplomácia finom árnyalatait. Mert, ha a takarítónő diplomatikus nyilatkozatait nem érti meg a háziasszony, akkor nincs többé takarítás, megszakad a diplomáciai viszony, beáll az interregnum és ha nem sikerül szükségmegoldást találni, összeomlik a vircsaft.

Hasonló súlyos bonyodalmak megelőzése érdekében szemelvényesen ismertetjük a portörlészet diplomáciai illemkódexének alapelemeit. Aki ezeket lelkiismeretesen tanulmányozza, megtudja, hogyan kell kijárni, hogy a bejárónő bejárjon.

1. „A gyerek széthagy mindent." — Ez azt jelenti, hogy a takarítás nehezebbik részét végezzék el a háziak: a söprés, portörlés maradhat.

2. „A férjem nem akar engedni takarítani." — Értelme: a házigazda csíkos szürke öltönyét célszerű bevetni a meggyőzés fegyvereként. Utána háromhónapi nyugalom várható.

3. „Ennyi szőnyeget nem győz az ember lesöpörni, pláne nem kirázni." — Megfejtése: porszívót kell venni. Amíg az nincs (a) nem jövök; (b) jövök, de nem nyúlok a szőnyegekhez.

4. „Meséltem a férjemnek, milyen szép nylon ágynemű van önöknél." — Ugrik egy pár nylon harisnya vagy kombiné. Originál csomagolás nincs kikötve, de jópontként vétetik figyelembe.

5. „Itt nagyon nagyok a szobák." — Magyarul: kevés a tízforintos órabér.

6. „A kisfiam, mikor hazamegyek, már messziről kiabál: anyu, anyu, mért ilyen későn gyössz?" — Apróbb alkalmi ajándék Lacikának; egy ötvenes is megteszi.

7. „Megfájdult a derekam, egy darabig ne számítsanak rám." — Kevés a béremelés, sürgős ajándékra van szükség.

(Ez ráér a következő alkalomig, szelíd rábeszélésre egyízben még eljön a takarítónő az ajándék reményében. De ha azt tapasztalja, hogy visszaéltek a jóhiszeműségével, soha többet nem látják a környéken.)

8. „Jövő csütörtökön nem jövök, akkor van a születésnapom." — Tortamegváltás esedékes (a lakás méreteitől függően 50—100 forint között). Illik gratulálni, egyidejű nyakbaborulással („Juliska, maga egy valóságos kincs, éljen száz évig jó egészségben!")

Természetesen előfordulhatnak extrém esetek is, amikor a típusnüanszok érvényüket vesztik. Ilyenkor analízisbe kell menni, egy pszichopatához.

Nem a takarítónőnek. A naccságának. Idegösszeomlás előtt.

Ivándy Ernő

Modern rendezés

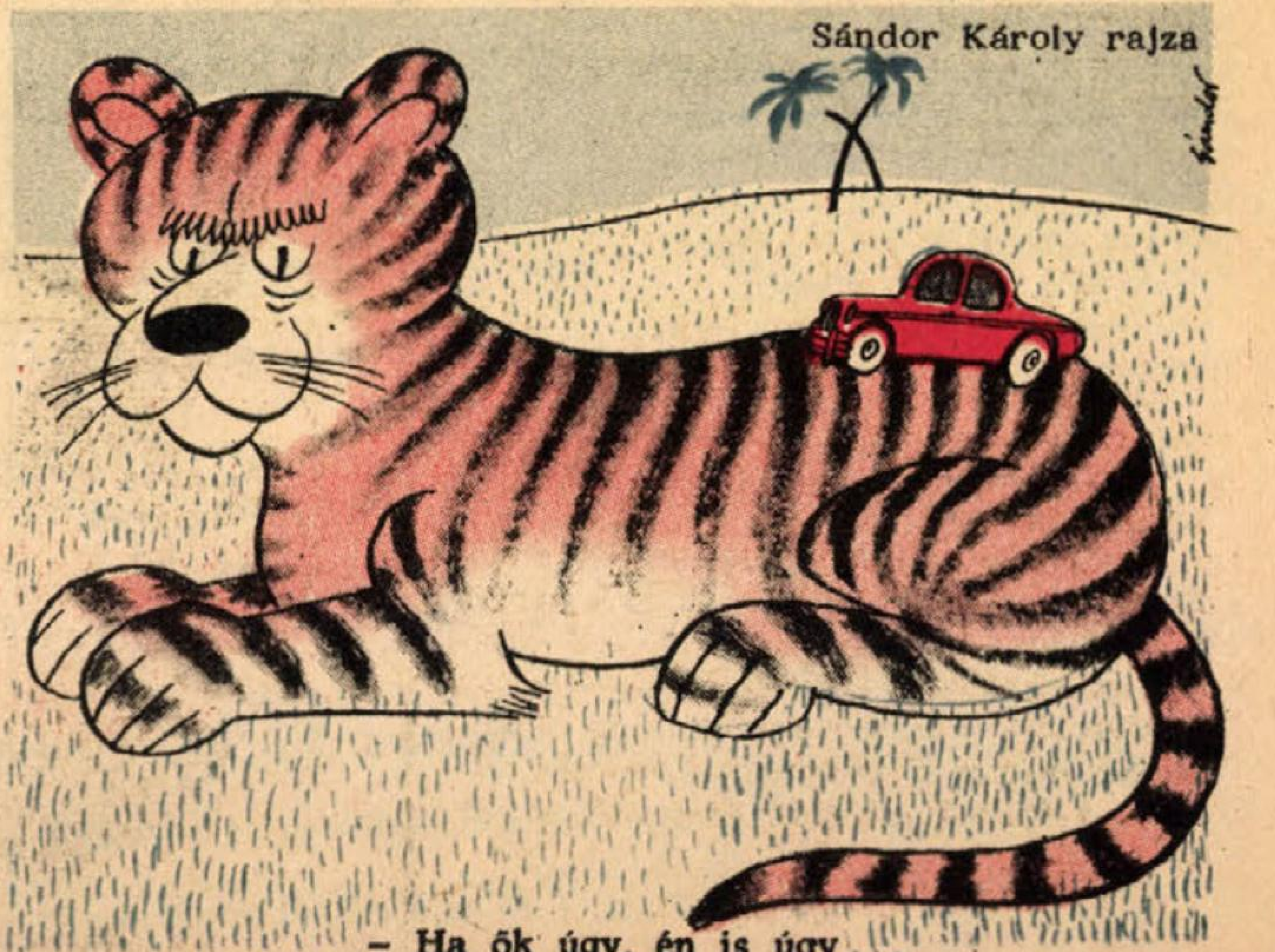
Várnai György rajza

Wagner: A walkürök lovaglása...

Egy bosszúálló tigris

Sándor Károly rajza

– Ha ők úgy, én is úgy...

A humor KÖNYVÉBŐL

HUSZÁR PUFI, a kövérségéről is híres kitűnő magyar komikus, egyik este vacsorára volt hivatalos egy családnál. Mikor a szobalány elébe tartotta a tálat, a művész méreteinek és étvágyának megfelelő adagot rakott a tányérjára.

Erre a háziasszony így szólt a szobalányhoz:

— Fiam, tegye le a tálat a művész úr elé és hordja körül a tányérját.

BUTYKAY ÁKOS, a kitűnő magyar zeneszerző, díszvacsorán vett részt, ahol a művészvilág számos kiváló tagja volt jelen. A vacsora is, a hangulat is igen jó volt, csak Butykay maradt szomorú. Feltört belőle a keserűség és elpanaszolta barátainak, hogy őt világéletében mennyi mellőzés érte. A keserű hangulat lassan átragadt a többiekre is és mélységes csend lett.

A szomorú zeneszerző leült a zongorához és saját szerzeményeiből kezdett játszani. Most még keserűbben sírtak fel a megbántott szerző fájdalmai, az édesbús melódiák megmarkolták a szíveket. Gyönyörűséges félóra volt, amíg Butykay játszott.

Amikor abbahagyta, a társaság néma és mozdulatlan maradt, csak Heltai Jenő kelt fel és Butykay felé sietve, kezet nyújtott neki és így szólt:

— Gratulálok, barátom, remekül vagy mellőzve.

HAROLD LLOYDOT, a népszerű amerikai filmszínészt és komikust, amikor egyszer Budapestre látogatott, a pestiek valósággal elárasztották szeretetük és tiszteletük ezer jelével. Még klubot is alakítottak tiszteletére, annak dísztagjául választották meg, sokan csináltattak maguknak vastag csontkeretes szemüveget, amilyent Harold viselt és úgy fotografáltatták le magukat utcai csoportfelvételeken, a művész társaságában.

Fejős Pál, az ötletes filmrendező megkérdezte a vendéget, mit szól ehhez a nagyszerű fogadtatáshoz, mire Harold így válaszolt:

— El vagyok ragadtatva, de a legjobban az lepett meg, hogy tiszteletemre még egy lapot is kiadtak.

— Egy lapot? — csodálkozott Fejős — melyik az?

— A Pester Lloyd.

A SZÍNÉSZEK TÖRZSASZTALÁNÁL arról folyt a vita, hogy fontos-e a reklám az üzleti életben?

Kabos Gyula, a nagy magyar komikusszínművész így szólt:

— Hogy mennyire fontos a reklám, azt legjobban a kacsa meg a tyúk bizonyítja. A kacsa egy kukkot sem szól, amikor tojást tojik, a tyúk pedig ékteleń kotkodácsolást visz véghez. De meg is van az eredménye. Tyúktojást mindenki vásárol, a kacsatojás meg nem kell senkinek.

Hat féldeci története

Mészáros András rajza

— Szeretem az italt, de mindig tudom a határt...

— Tudod, kiskomám, én csak a családomnak élek...

— Esküszöm, ma iszom utoljára! ...

— Én magyar ember vagyok, értееed?!!

— Te vagy a legjobb barátom...

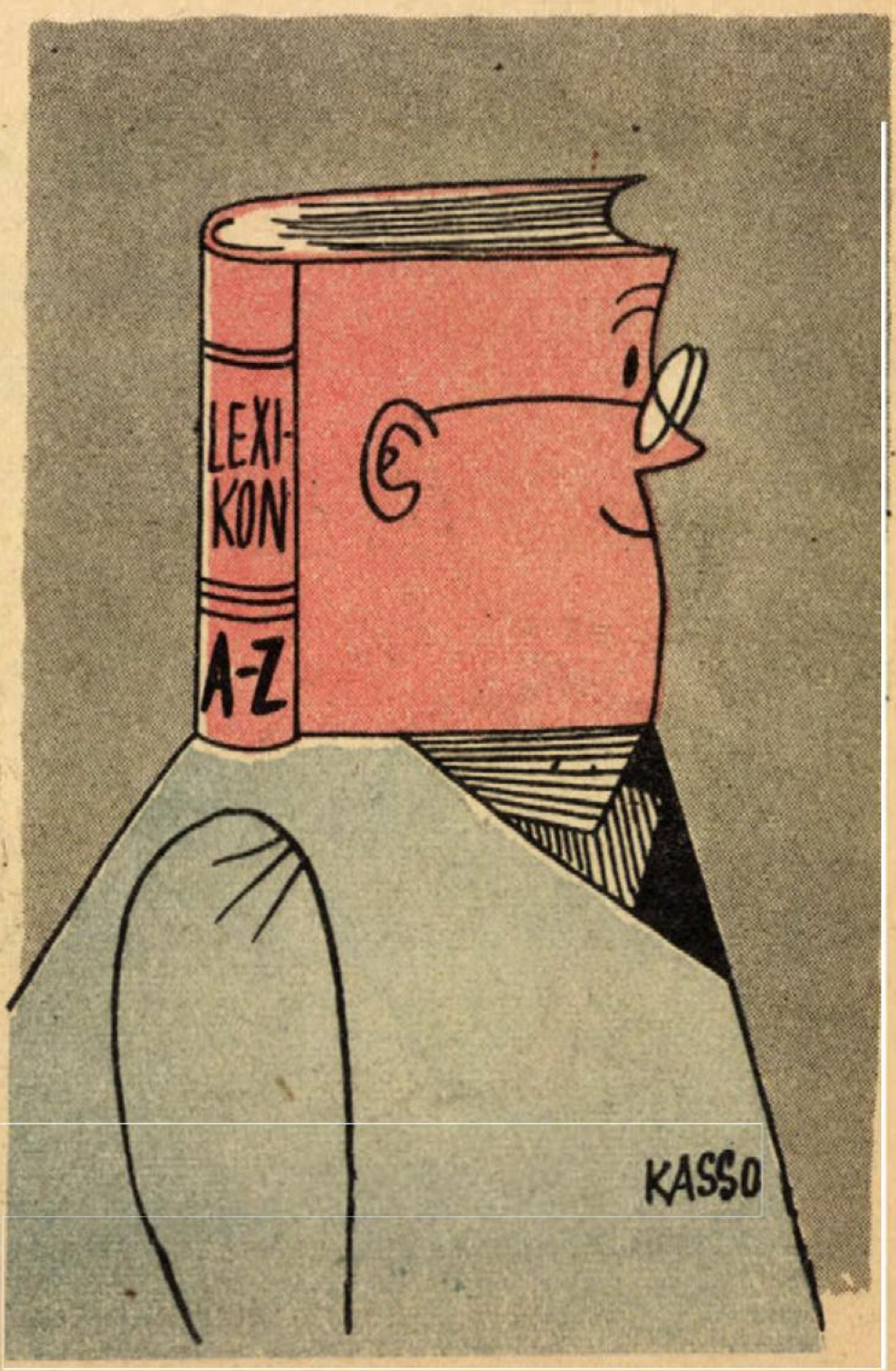
— Juj, de szerencsétlen vagyok...

E heti hirdetésünk

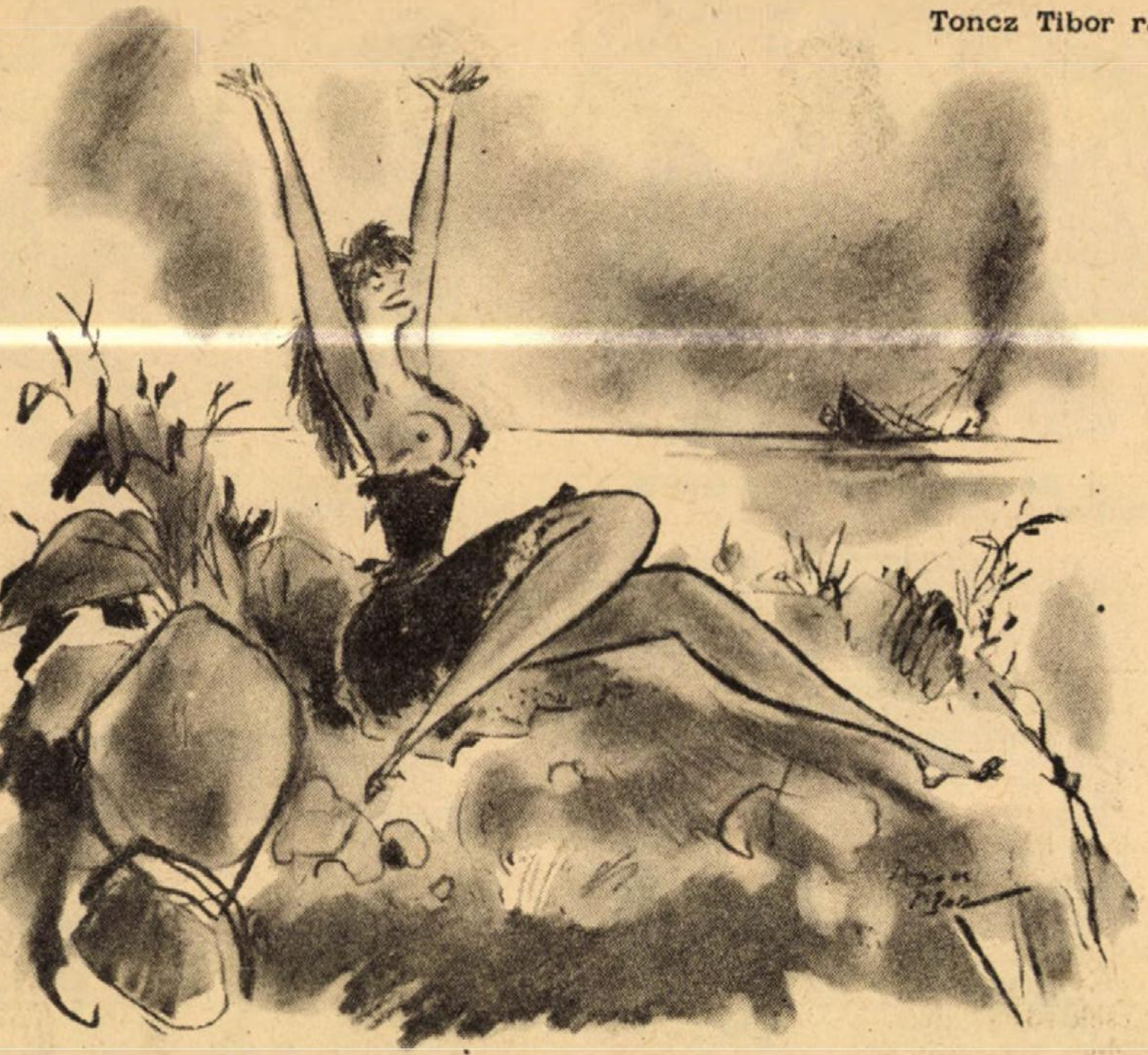
az Illatszerboltokból

A polihisztor

Minden rosszban van valami jó...

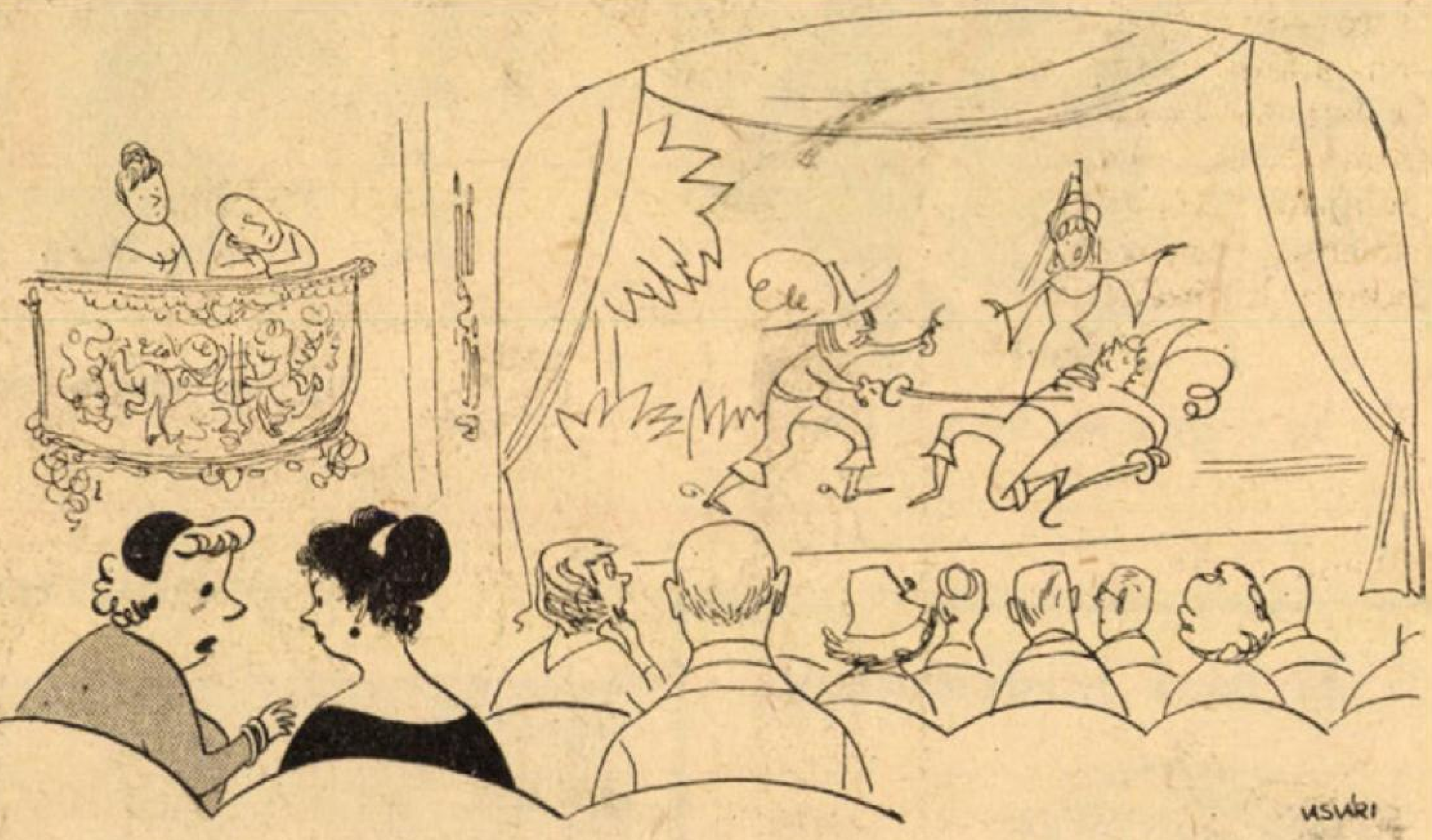
Toncz Tibor rajza

– Na, végre ehetek új hagymát!...

Hölgyek a színházban

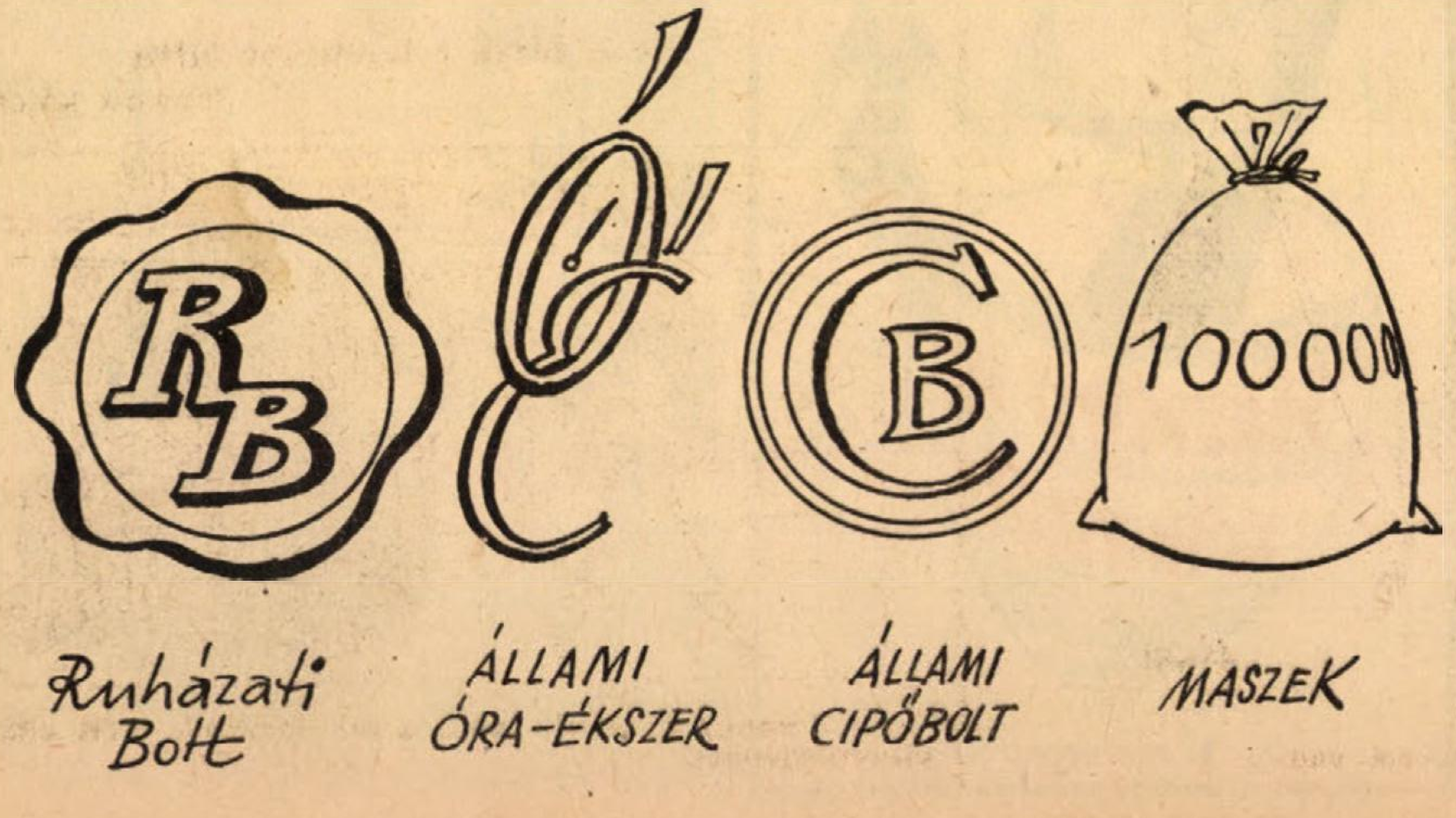
Vasvári Anna rajza

– ... és van szíve a Jolinak ezerhetven forintot kérni egy kardigánért...

Emblémák

Szűr-Szabó József rajza

LE a bürokráciával

Veszprémből ellesve

I.

Az első ragyogó tavaszi vasárnapon sétálgatván a veszprémi színház-kertben feltűnt nekem, hogy a padoknak csak a betonalvázai kínálgatják magukat a fáradt vándoroknak. Megkérdeztem egy idevalósi bácsikát, mikor szokták ezeket a beton-izéket ülhetővé tenni. Azt mondta: úgy május derekatájt. Ez a derekas válasz annál is inkább megnyugtatott engemet, mert hiszen én elég ritkán ücsörgök a veszprémi színház-kertben. De mit szólnak ehhez a veszprémiek? — teszem fel a kérdést a bácsikának. — Nem szólnak semmit — mondotta —, ők már megszokták. — Hát ahhoz a rengeteg salak, papír és ételhulladékhoz, ami a színház tövében van felhalmozva, ahhoz se szólnak semmit? — teszem fel a következő kérdést. — Nem — mondotta az informátorom — pedig ezt még nem szokták meg.

II.

A Vörös Október filmszínház pénztárablaka felett egy táblácska tudatja a nagyérdemű közönséggel, hogy:

„MINDENKI HELYT KAP
— a termelőszövetkezetben''

Ha a mozisok, teszem fel, azt írták volna erre a táblácskára, hogy: „A mai előadásra minden hely elkelt'', akkor azt mondanám, hogy ez idevaló szöveg és igaz, még akkor is, ha történetesen valahol zugban kapnék jegyet. De mivel nem ezt írták, hanem azt írták, amit írtak, én azt mondom, hogy ez nem idevaló és nem is igaz. Mert jaj annak a termelőszövetkezetnek, amelyikben mindenki helyt kap...

(bernáth)

A makacs pápaiak

Feleségem 1956 februárjában három napig a pápai kórházban feküdt. A kórház kérésére igazoltam, hogy feleségem SZTK-tag. Ennek ellenére még négy hasonló felszólítást kaptam. Mindegyikre válaszoltam. 1957 novemberében ismét felszólítottak, mire Szily Ferenc gazdasági vezetőnek ajánlott levélben küldtem SZTK-igazolást, arra kérve őt, hogy most már végre ne üldözzenek olyan pénzért, amivel nem tartozom.

1959. január 31-ig békén is hagytak. Ezen a napon azonban újból írt a pápai kórház és *gyermekem* ápolásával kapcsolatban 270 forintot követelt. Tekintve, hogy még nincs gyermekünk és előreláthatóan csak májusban leszek (először) boldog apa, az idő előtt kért ápolási díjat a kórház túlzott előrelátásának vélem.

Ilyés Lajos
V., Balassi B. u. 27.

Ludas Matyi elintézte

„Útmutatót'' című bírálatunk alapján a kórházban létesítendő eligazító tábla, valamint a pavilonok világító számtáblái egy-két hónapon belül elkészülnek.

Dr. Pánczél Dezső
(László-kórház) igazgatófőorvos h.

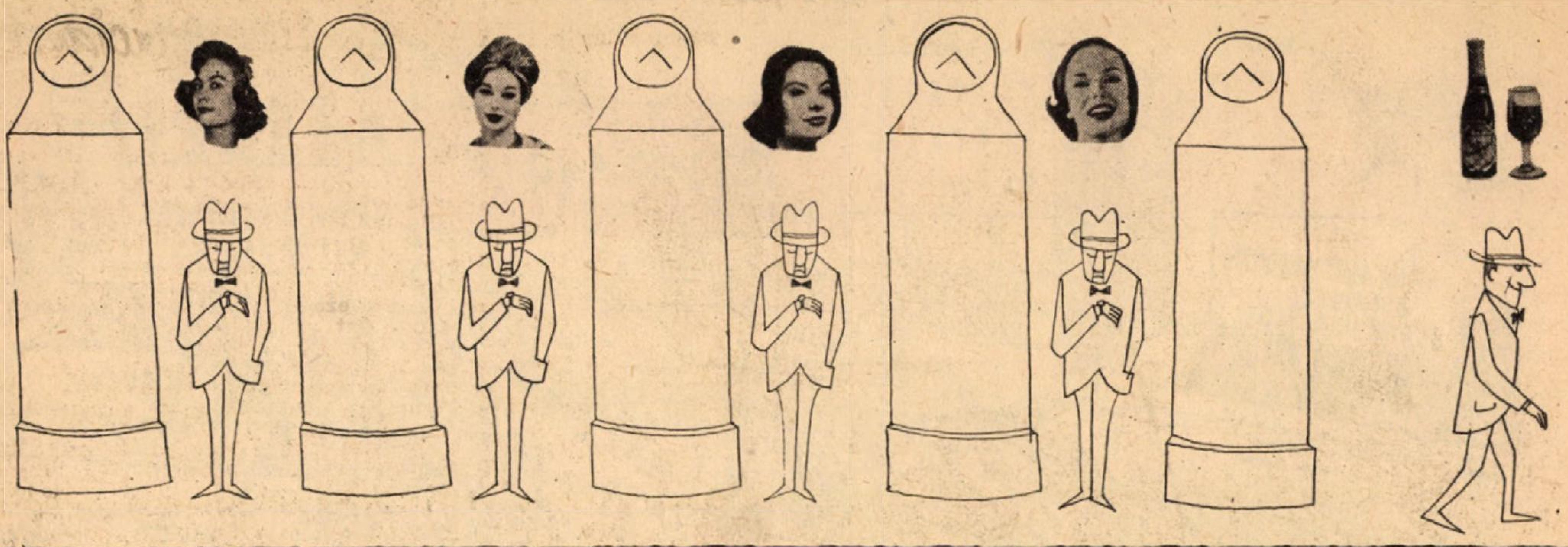
Köszönöm, hogy közbenjárásukra a budapesti SZTK-tól elmaradt táppénzemet megkaptam.

Janovich Pálné
XX., Hernád u. 4.

Február 12-i számunkban *„Hiba van a kréta körül''* című cikkünkben bírált rosszminőségű krétát nem az Albertfalvai Vegyigyár készítette, hanem az Albertfalvai Tinta- és Festékárugyár.

AGGLEGÉNY MARAD...

Kaján Tibor rajza

Álmatlanság

Grabóc Ágoston szörnyű, kóros álmatlanságban szenvedett. Ágyában hánykolódva, éberen virrasztotta át az éjszakákat. Reggel felé tudott csak elaludni, mikor a nap már besütött az ablakon. Nem csoda, ha gyakran elkésett a munkahelyéről. Minden elképzelhető gyógymóddal megpróbálkozott az álmatlanság ellen. Este lefekvéskor vedelte a Valerián-cseppeket. A Sevenalettát és a Belloidot úgy ette, mint a kockacukrot. Mindhiába. Megpróbált lefekvéskor számolni magában, hátha ötezernél elalszik. Általában kétmilliónál tartott, mikor a reggeli tejkihordó fiú köszöntötte. A neves stockholmi professzor, doktor Jöndström, gyógyíthatatlannak minősítette éjszakai álmatlanságát. A szerencsétlen Grabócot huszonötödik jubiláris késése alkalmából bensőséges, meleg ünneplésben részesítették, aztán kidobták a Vállalattól. Ettől kezdve a legkülönbözőbb helyeken dolgozott, de mindenütt csak rövid ideig. A Lópokróc gyárban két hétig sikerült ott maradnia. A Sezlonrugó szereldében öt napig volt. Az Akvárium-készítő Kátéeszben mindössze egy negyedórát töltött. Már úgy érezte, hogy szörnyű álmatlansága tragédiát fog okozni. A múlt héten végre talált egy beosztást, melyre adottságainál fogva különösen alkalmasnak találták. Éjjeliőr lett a Deszkaaprító Vállalat Gubacsi úti telepén. A társadalmi tulajdont képező anyagokra kell éberen vigyáznia. Azóta éjszakánként kitűnően alszik.

G. Sz.

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

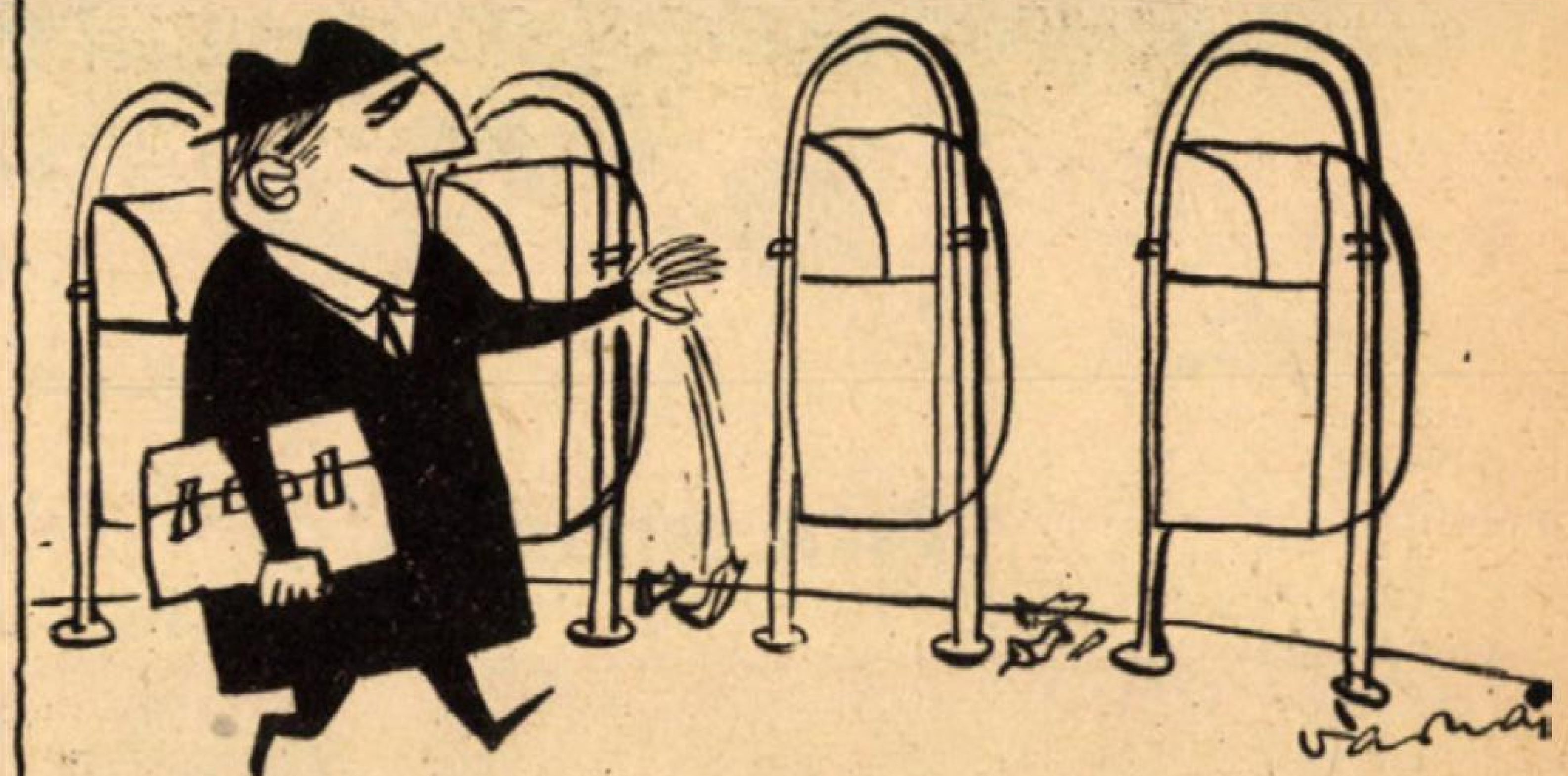

– Le kell fogynom, mert kisebbségi érzésem van...

Pesti szemét

Kevés a szemétgyűjtőkosár!

Várnai György rajza

Húsvéti vendég

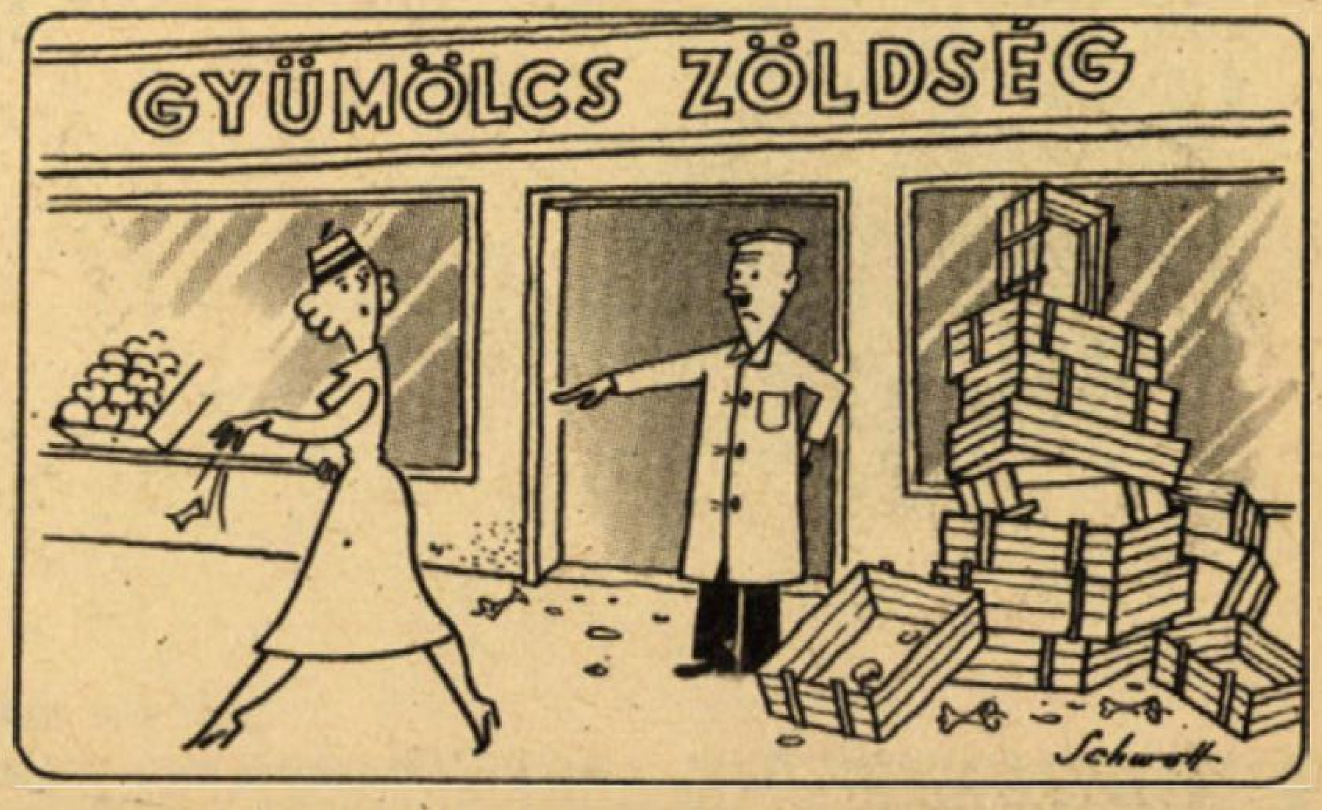
Gerő Sándor rajza

— Szerbusztok, gyerekek, na mi újság nálatok a múlt húsvét óta?
— Képzeld, Márton bácsi, felmosták a lépcsőházat!

Nem bírja a szemetet látni

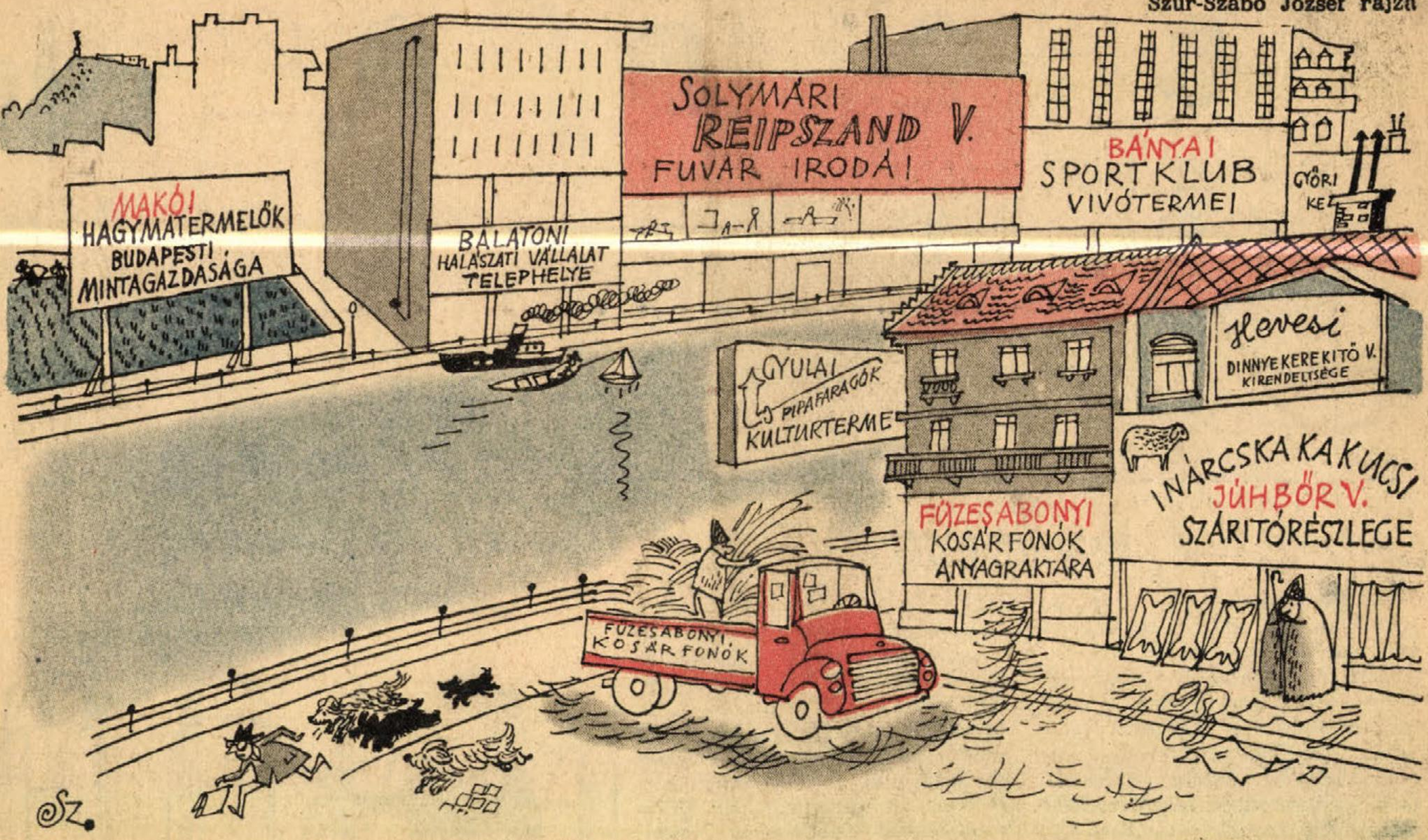
Schwott Lajos rajza

— Kérem, ne tessék pont a mi üzletünk előtt eldobni a villamosjegyet.

Miért zsúfolt a főváros?

Szűr-Szabó József rajza

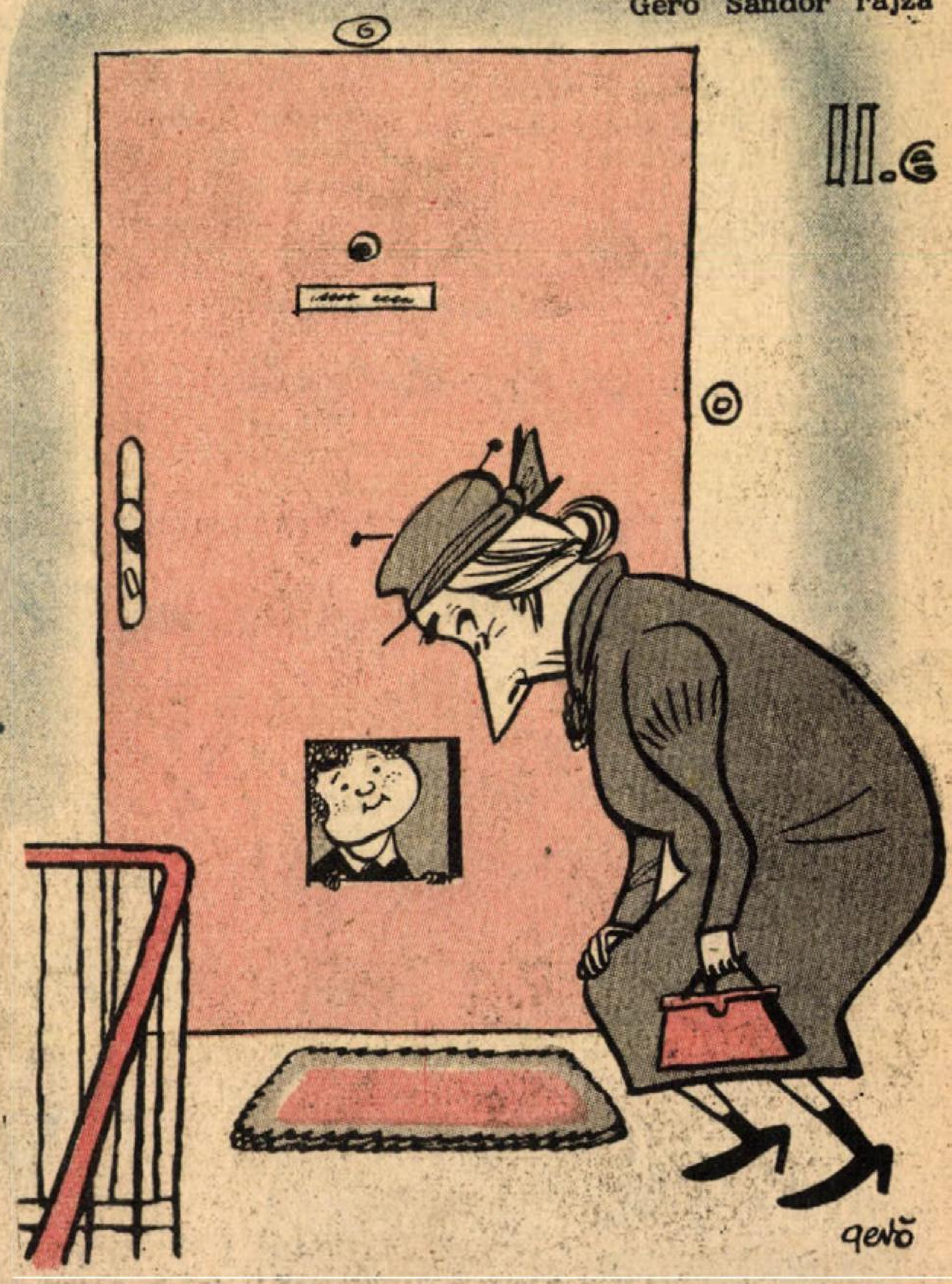
Ádám teremtése

Toncz Tibor rajza

Praktikus ajtó

Gerő Sándor rajza

– Apu és anyu még nincsenek itthon . . . Tessék este jönni!

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.

Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100. 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.